

576

458 376
458 376

458376

SCHILLER

LA NEVO

KIEL ONKLO

(*DER NEFFE ALS ONKEL*)

KOMEDIO EN TRI AKTOJ

TRADUKITA DE

Charles STEWART, M. A. (Cantab.)

Diplomito de la Brita Esperantista Asocio
Aŭtoro de « La Antaŭdiro », duakta komedio, kaj tradukisto
de « Boks & Koks », unuakta humora komedio
de J. M. MORTON.

PARIS

FRANCUJO. — HACHETTE & Cie,
79, boulevard St-Germain.

ANGLUJO. — « REVIEW of REVIEWS », LONDON.
DANUJO. — ANDR.-FRED HOST & SÖN, KJØBENHAVN.
GERMANUJO. — MÖLLER & BOREL, BERLIN.
HISPANUJO. — J. ESPASA, BARCELONA.
ITALUJO. — RAFFAELLO GIUSTI, LIVORNO.
POLUJO. — M. ARCT, WARSZAWA.
SVEDUJO. — ESPERANTOFORENING, STOCKHOLM.

Tous droits réservés.

458376

FRANCUJO. — HACHETTE kaj K^o, 79, Boul. St-Germain, Paris

VERKOJ DE D^{ro} ZAMENHOF

ĈIU ESPERANTISTO DEVAS ILIN POBEDI

Fundamento de Esperanto

Eldono Franca, Angla, Germana, Rusa, Pola (<i>bindita</i>).	3	»
(<i>La sama broŝurita</i>)	2	»
— Hispana	1	»
— Itala, tradukita de S ^{ro} R. Junck.	1	»
— Greka, — de S ^{ro} Konstantino Kuluri.	1	»
Oni vendas aparte :		
{ Ekzercoaro (kvinlingva)	» 75	
{ Universala Vortaro (kvinlingva).	1	»
Fundamenta Krestomatio de la lingvo Esperanto.	3	50
Hamleto, tradukita el Shakespeare, nova eldono.	2	»
La Revizoro, tradukita el Gogol.	1	50
La Predikanto, tradukita el « La Biblio ».	» 75	

LERNOLIBROJ POR FRANCOJ

Premier manuel de la langue auxiliaire Esperanto	» 10	
Grammaire complète d'Esperanto, par C. Aymonier.	1	50
Grammaire et exercices de la langue Esperanto, par L. de Beaufront.	1	50
Corrigé du précédent, par L. de Beaufront.	» 75	
Commentaire sur la grammaire Esperanto, par L. de Beaufront	2	»
Texte synthétique, par L. de Beaufront.	» 50	
Thèmes d'application, par L. de Beaufront.	2	»
L'Esperanto en dix leçons, par Th. Cart et Pagnier.	» 75	
Corrigé du précédent, par L. Marissiaux.	1	»
Premières leçons d'Esperanto, par Th. Cart.	» 30	
Cours commercial d'Esperanto par L. Marissiaux.	1	50
Corrigé du précédent, par Th. Cart et M. Procureur.	» 50	
Dictionnaire Esperanto-Français, par L. de Beaufront.	1	50
Structure du dictionnaire Esperanto, par L. de Beaufront.	» 30	
Vocabulaire Français Esperanto et Vocabulaire abrégé Esperanto-Français, par Th. Cart, M. Merckens et P. Berthelot	2	50
Vocabulaire des mots spéciaux à la philatélie, par R. Lemaire.	» 40	
Vocabulaire technique et technologique Français-Esperanto, par Ch. Vorax.	2	50

TEKSTOJ EN ESPERANTO

Advokato Patelin, de Brueys et Palaprat, tradukita de J. Evrot.	» 75	
Anatomia Vortaro (kvarlingva) verkita de la Medicina Esperantista Grupo	1	50
Diversaĵoj, rakontetoj tradukitaj de S ^{oj} Lallemand kaj Beau.	1	25
Don Juan, de Moliere, kvinakta komedio (185) tradukita de E Boirac	1	50
Ekzercoj de Aplikado, de L. de Beaufront	1	»
Eneido, de Virgilio, kantoj I-XII, tradukita de D ^{ro} Vallienne.	3	»
Esperantaj prozaĵoj, de diversaj aŭtoroj.	2	50
— (1 ^a Parto), <i>Rakontoj kaj Fabeloj</i> .	» 25	
Esperanta Sintakso, de P. Fruictier.	1	50
Javal (D ^{ro}). <i>In er blinduloj</i> , trad. S ^{ro} J. Javal.	2	»
Komercaj leteroj, de P. Berthelot kaj Ch. Lambert.	» 50	
Kondukanto de l'interparolado kaj korespondado kun aldonita Antologio Internacia, de Grabowski.	2	»
Kurso tutmonda, de E. Gasse	» 75	
La Avarulo, de Moliere, tradukita de S. Meyer.	» 75	
Labiche et Legouvé. <i>Cikado ĉe Formikoj</i> , unuakta komedio.	» 60	
La Fontaine. <i>Elektitaj Fabeloj</i> , esperantigitaj, de G. Vaillant.	» 75	
La Fundo de l'mizero de Sierosevski (Vaclav), tradukita de Kabe.	» 75	
La interrompita kanto, de Orzeszko, tradukita de Kabe	» 75	
La Kolorigisto-aerveturanto, de Godineau.	» 30	
La Komerca sekretario, de Ros Sudria.	» 50	
Leibniz. <i>Monadologio</i> , tradukita de Emile Boirac.	» 60	
Matematika terminaro kaj krestomatio, de R. Bricard.	» 75	
Perrault (Ch.). <i>Rakontoj pri Feinoj</i> , tradukitaj de Sinjorino Sarpy.	1	»
Pola Antologio, elektitaj tradukis Kabe	2	»
Poslibro Internacia, por Aferistoj, Turistoj, k. c., de Norman	2	»
Verkaro, de Devjatnin.	2	»
Vojaĝo interne de mia Ĉambro, de X. de Maistre, trad. de S. Meyer.	» 75	

(Turnu.)

SCHILLER

458376

LA NEVO KIEL ONKLO

(*DER NEFFE ALS ONKEL*)

KOMEDIO EN TRI AKTOJ

TRADUKITA DE

Charles STEWART, M. A. (Cantab.)

Diplomito de la Brita Esperantista Asocio
Aŭtoro de « La Antaŭdiro », duakta komedio, kaj tradukisto
de « Boks & Koks », unuakta humora komedio
de J. M. MORTON.

FRANCUJO. — HACHETTE & Cie, *PARIS*.

ANGLUJO. — « REVIEW of REVIEWS », *LONDON*.

DANUJO. — ANDR.-FRED. HÖST & SÖN, *KJÖBENHAVN*.

GERMANUJO. — MÖLLER & BOREL, *BERLIN*.

HISPĀNUJO. — J. ESPASA, *BARCELONA*.

ITALUJO. — RAFFAELLO GIUSTI, *LIVORNO*.

POLUJO. — M. ARCT, *WARSZAWA*.

SVEDUJO. — ESPERANTOFÖRENING, *STOCKHOLM*.

Tous droits réservés

PERSONOJ

KOLONELO DORSIGNY (*Dorsinji*).

S-ino DORSIGNY, lia edzino.

SOFIO, ilia filino.

FRANZ DORSIGNY, ilia nevo.

S-ino MIRVILLE (*Mirvil*), ilia nevino : vidvino, kaj fratino
de Franz Dorsigny.

LORMEUIL (*Lormej*), fianĉo de Sofio.

VALCOUR (*Valkur*), amiko de Franz Dorsigny.

CHAMPAGNE (*Ŝampanj*), servisto de Franz Dorsigny.

ĴASMINO, servisto de Kolonelo Dorsigny.

NOTARIO.

KONDUKISTO.

DU ĜENDARMOJ (policianoj).

DU LAKEOJ.

La agado okazas en Pariza salono.

LA NEVO KIEL ONKLO

(DER NEFFE ALS ONKEL)

KOMEDIO EN TRI AKTOJ DE SCHILLER

AKTO UNUA

SCENO I.

Ĉe la fundo de la scenejo estas pordo, kiu kondukas al ĝardeno. Estas ankaŭ pordoj dekstre kaj maldekstre.

(Eniras rapide VALCOUR, kin ĉirkaŭrigardas ĉien por esti certa ke neniu apudestas. Tiam, proksimiĝante al vakskandelo, kin staras sur skribotablo, li legas duonlaŭte la sekvantan leteron.)

« Sinjoro Valcour estas petata bonvoli sin trovi
« hodiaŭ vespere, je la sesa horo, ĉe la ĝardensalono
« de sinjoro Dorsigny.

« Li povas eniri tra la pordeto, kiu restas mal-
« fermita la tutan tagon. » — Nenia subskribo ! Kia
stranga afero ! Eble estas bela sinjorino, kiu deziras
rendevuon kun mi tie ĉi. Tio estus ĉarmega. Sed silent-
iĝu ? Du personoj ĵus eniris tra la ĝardenpordeto.
Kiuĵ ili estas, mi volus ekscii.

SCENO II.

(FRANZ DORSIGNY kaj CHAMPAGNE, *envolvitaj per manteloj*,
VALCOUR.)

FRANZ (*forlasante sian mantelon al CHAMPAGNE.*) — Ho ! bonan vesperon, kara Valcour.

VALCOUR. — Kiel ! estas vi, Dorsigny ? Kial tiu vestaĵo eksterorda ? La peruko kaj la uniformo ne estas de via regimento. Kial, mi petas, vi alvenis tien ĉi ?

FRANZ. — Por mia sendanĝerigo, Valcour ; ĉar mi duelis kontraŭ mia Leŭtenanta-Kolonelo, kaj lin grave vundis. Efektive mi alvenis Parizon por min kaŝi ; kaj, ĉar oni povus min facile rekoni, se mi portus mian propran uniformon, mi min alivestis per la uniformo de mia onklo. Kiel vi scias, ni estas similaj pri grandeco, dikeco, kaj vizaĝkoloro, kaj oni povas facile sin trompi pri ni.

Plie, ni ambaŭ havas la saman nomon. La sola malsameco inter ni estas, ke li portas perukon, kaj mi miajn proprajn harojn. Tamen de la tempo, kiam mi portas perukon kaj la uniformon de lia regimento, mi mem miras pri nia simileco. Mi ĵus alvenis tien ĉi, kaj via ĝustatempa apudesto ĉe la kunvenejo tre plaĉas al mi.

VALCOUR. — Ĉe la kunvenejo ! Ĉu ŝi vin ankaŭ invitis tien ĉi ?

FRANZ. — Kia ŝi ?

VALCOUR. — Efektive la bela sinjorino, kiu min invitis tien ĉi per letereto. Vi estas mia amiko, Dorsigny, kaj mi ne kaŝas ion al vi.

FRANZ. — La ĉarmega sinjorino !

VALCOUR. — Kial vi ridas ?

FRANZ. — Estas mi la bela sinjorino.

VALCOUR. — Vi?

FRANZ. — Jes. Mi skribis la letereton.

VALCOUR. — Kiel strange mi eraris! Kial vi ne subskribis vian letereton? Personoj el mia speco povis atendi tute alian sekvon de tia skribaĵo. Sed ĉar la afero estas tiel, ne estas necese, ke ni malpacigu pri ĝi. Ĝis revido, Dorsigny!

Tio

FRANZ. — Kial vi foriras tiel rapide? Mi tre dezirus paroli kun vi antaŭ ol alia persono min ekvidos. Mi bezonas vian helpon. Estas necese, ke mi konsiligu kun vi.

VALCOUR. — Bone. Vi povas konfidi je mi. Tamen, mi vin petas, prokrastu la aferon ĝis alia tempo, ĉar mi estas tre okupata nuntempe.

FRANZ. — Vere! Tamen vi havis sufiĉe da tempo por afero aminduma.

VALCOUR. — Ne, ne, mia kara Dorsigny. Efektive mi devas foriri, ĉar oni min atendas.

FRANZ. — Kie?

VALCOUR. — Ĉe kartluda kunveno.

FRANZ. — Kia grava afero!

VALCOUR. — Mi havos taŭgan okazon renkonti tie la fratinon de via kolonelo. Ŝi min tre estimas. Mi interzigos ŝin pri via afero.

FRANZ. — Kiel plaĉos al vi. Sed, kara Valcour, diru, mi petas, al mia fratino, S-ino Mirville, ke iu ŝin atendas tie ĉi en la ĝardensalono. Tamen, mi petas, ne diru mian nomon.

VALCOUR. — Mi zorgos pri tio. Mi ne povas ŝin viziti mem nuntempe, sed mi dirigos tion al ŝi de servisto. Mi esperas en alia tempo konatiĝi kun via fratino pli intime. Mi ŝatas tro bone la fraton, ke mi ne amu la fratinon, tio estas, se ŝi nur beleta estas. (*Foriras.*)

SCENO III.

FRANZ DORSIGNY. CHAMPAGNE.

FRANZ. — Estas bonŝance, ke mi ne tre bezonas lian helpon. — Mi malpli deziras forkaŝi min, (ĉar eble ne-niu ekpensos sekvi min,) ol revidi mian ĉarman kuzinon.

CHAMPAGNE. — Kia feliĉa homo vi estas, sinjoro! Vi estas revidonta vian amatinon. Mi dume revidos mian edzinon! (*Ekgemas.*) Kiam, mi petas, ni reiros al Strasburgo?

FRANZ. — Silentigu. Mia fratino alvenas.

SCENO IV.

LA SAMAJ PERSONOJ. Sinjorino MIRVILLE.

S-ino MIRVILLE. — Ha! Ĉu estas vi? Tute bonvena!

FRANZ (*flanken.*) — Kia malvarma saluto!

S-ino MIRVILLE. — Efektive, vi nin surprizas mirindege. Vi skribis, ke vi ja intencis veturi tre malproksimen, kaj ke vi ne revenos hejmen ĝis post unu monato. Tamen vi estas tie ĉi post kvar tagoj.

FRANZ. — Ha! Ĉu mi skribis tion? Al kiu mi skribis?

S-ino MIRVILLE. — Al mia onklino. (*Ŝi ekvidas CHAMPAGNE, kiu demetas al FRANZ la mantelon.*) Kie do estas S-ro Lormeuil?

FRANZ. — Kia S-ro Lormeuil?

S-ino MIRVILLE. — Via elektita bofilo.

FRANZ. — Kiu mi estas, laŭ via opinio?

S-ino MIRVILLE. — Sendube mia onklo.

FRANZ. — Ĉu ĝi estas ebla! Mia fratino ne min rekonas.

S-ino MIRVILLE. — Vi estas mia frato!

FRANZ. — Efektive mi estas li.

S-ino MIRVILLE. — Ne, ne, ĝi ne estas ebla. Mia frato estas ĉe sia regimento en Strasburgo. Plie, li portas siajn proprajn harojn, kaj tiu uniformo ne estas la lia. Tamen la simileco....

FRANZ. — Honorafero min devigis forlasi mian garnizonon kiel eble plej rapide; kaj por ke oni ne min rekonu, mi alivestigis per tiu ĉi vesto kaj peruko.

S-ino MIRVILLE. — Ĉu estas eble? Permesu, do, kara frato, ke mi vin ĉirkaŭprenu. Mi komencas nun vin rekonu. Tamen la simileco al via onklo estas mirindega.

FRANZ. — La onklo do forestas. Ĉu ne?

S-ino MIRVILLE. — Efektive li estas okupata pri la edziĝo.

FRANZ. — Kia edziĝo?

S-ino MIRVILLE. — La edziĝo de nia kuzino.

FRANZ. — Kion mi aŭdas! Ĉu Sofio edzinigas?

S-ino MIRVILLE. — Nepre. Ĉu vi ne scias tion?

FRANZ. — Tute ne. Ĉielo!

CHAMPAGNE (*antaŭen venante.*) — Ni ne scias ion pri tiu edziĝo.

S-ino MIRVILLE. — S-ro Lormeuil, malnova kamarado de mia onklo, kaj kiu loĝas en Toulon, proponis al li sian filon kiel bofilon. Oni diras, ke la juna Lormeuil estas respektindulo, sed ni ne ankoraŭ lin vidis. Antaŭ ne longe la onklo foriris por lin viziti en Toulon, de kie ili intencis veturi kune tre malproksimen por ricevi mi ne scias kiun heredajon. Post unu monato ili revenos tien ĉi, kaj se vi estos ankoraŭ ĉe ni, vi povos danci ĉe la edziĝa festo.

FRANZ. — Ho ve! Kara fratino, kaj vi, honesta Champagne, helpu min, konsilu min. Se vi ne min helpos per via konsilo, mi ja estos ruinigita.

S-ino MIRVILLE. — Kio estas, mia frato?

CHAMPAGNE. — Ĉu vi ne povas diveni! Mia mastro enamigis ie sia kuzino.

S-ino MIRVILLE. — Ĉu ĝi estas tiel?

FRANZ. — Tiu malfeliĉa edziĝo neniel devas plenumiĝi.

S-ino MIRVILLE. — Estos malfacile ĝin malhelpi. Ambaŭ patroj jam konsentis, la edzkontrakto estas elskribita, kaj oni nur atendas la subskribon de S-ro Lormeuil por fini la aferon.

CHAMPAGNE. — Paciencon! Aŭskultu min, mi petas, mi havas belegan ideon.

FRANZ. — Kia ĝi estas? Parolu.

CHAMPAGNE. — Vi ja alivestiĝis kiel la onklo. Daŭrigu la rolon de onklo ĝis la fino.

S-ino MIRVILLE (*ironic.*) — Vere belega rimedo por edziĝi kun la nevino!

CHAMPAGNE. — Atendu pacience dum mi klarigos miajn planojn. Kompreneble, kiel onklo, vi estas nun la mastro tie ĉi. Via unua zorgo estos malhelpi tiun ĉi edziĝon.... Vi ne povis rekonduki Lormeuil kun vi, ĉar li.... ĉar li mortis.... Sinjorino Dorsigny devas ricevi leteron de vi kiel nevo, en kiu vi proponos edziĝi kun via kuzino. Mi estos la kuriero alveninta de Strasburgo kun la letero. Sinjorino Dorsigny, kiu amas sian nevon, ricevos tiun ĉi proponon kiel eble plej favore, kaj parolos pri ĝi al vi, kvazaŭ al sia edzo, kaj vi, kompreneble, konsentos al la edziĝo. Tiam vi ŝajnigos, ke vi devas foriri tuj, kaj vi donos al la onklino plenpotencon por fini la aferon. La morgaŭan tagon post via foriro vi reaperos portante la uniformon de via regimento kaj senperuka, kvazaŭ vi ĵus alvenis el via garnizono, kaj.... vi edziĝos kun la kuzino. Post iom da tempo la onklo revenos alkondukante la junan Lormeuil, kaj tiu ĉi vidante ĉion aranĝita, kredos sendube ke estos plej bone por li reiri al Toulon aŭ serĉi edzinon en Orientindujo.

FRANZ. — Ĉu vi kredas, ke mia onklo toleros pacience....

CHAMPAGNE. — Kompreneble li koleregos je l'komenco. Sed li amas vin, kaj li amegas sian filinon. Vi diros al li kelkajn afablajn parolojn, promesante al li infanĉambron plenan de beletaj nepetoj, kiuj tute lin similos. Tiam li ekridos kaj fariĝos pli trankvila, kaj fine ĉio estos forgesita.

S-ino MIRVILLE. — La ruza plano elpensita de Champagne komencas plaĉi al mi, mi ne scias pro kia kaŭzo, eble pro ĝia frenezeco.

CHAMPAGNE. — Efektive, sinjorino, la plano estas belega.

FRANZ. — Ĝi estas ja amuza sed nefarebla. Apenaŭ la onklino kredos, ke mi estas ŝia edzo.

S-ino MIRVILLE. — Mi tamen ĵus eraris pri vi.

FRANZ. — Certe, je la komenco.

S-ino MIRVILLE. — Estas necese, ke ni ne donu al ŝi multe da tempo por eltrovi sian eraron. Kiam ni havos oportunan okazon, ni nur bezonos tre mallongan tempon por ŝin erarigi. Estas jam vespero, kaj la mallumeco nin helpos. Tiuj ĉi kandeloj ne donas sufiĉe da lumo, por ebligi ke ŝi distingos inter vi kaj la onklo. Ni ne devas atendi ĝis la morgaŭtago, sed vi diros, ke estas necese, ke vi foriru antaŭ la tagiĝo. Morgaŭ vi reaperos en via propra persono. Nun rapidu vi, ĉar vi ne havas multe da tempo. Skribu tuj la leteron en kiu vi petas la manon de Sofio, por ke Champagne, alivestita kiel kuriero, ĝin alportu al la onklinjo.

FRANZ (*irante al la skribtablo.*) — Ho! mia fratino, vi min devigas fari ĉion, kion vi deziras.

CHAMPAGNE (*frotante la manojn.*) — Al mi plaĉas multe mia belega ideo. Estas domaĝo, ke mi estas edzo, ĉar alie mi povus ludi tie ĉi pli gravan rolon ol tiun de konfidato.

S-ino MIRVILLE. — Klarigu tion, mi vin petas, Champagne.

CHAMPAGNE. — Nu, mia mastro jam fariĝis la onklo : mi povus anstataŭi la junan Lormeuil, kaj eble okazus io tre utila al mi.

S-ino MIRVILLE. — Vere mia kuzino povus esti ĉaĝrenata pri tia aranĝo.

FRANZ (*sigelante la leteron kaj ĝin donante al CHAMPAGNE.*) — Jen estas la letero. Agu kiel vi deziras. Mi lasos ĉion al vi.

CHAMPAGNE. — Certe vi estos kontenta je mi. Post iom da tempo mi revenos kiel kuriero de Strasburgo, portante botojn kaj spronojn. Mi petas vin, sinjoro, montri multe da viveco kaj da memfido. Se necese, estu eĉ senhonta. Ludinte la onklorolon, trompinte la onklinon, kaj edziĝinte kun la kuzino, vi sendube el-tiros vian monujon kaj rekompencos la fidelan serviston, kiu vin estos helpinta al tiom da feliĉo.

S-ino MIRVILLE. — Tien ĉi alvenas la onklino. Ŝi kredos sendube, ke vi estas la onklo. Agu kvazaŭ vi dezirus paroli kun ŝi aparte, kaj petu, ke mi foriru.

FRANZ. — Kion mi diros al ŝi?

S-ino MIRVILLE. — Ĉion, kion amema edzo devas diri al sia edzino.

SCENO V.

Sinjorino MIRVILLE. Sinjorino DORSIGNY. FRANZ.

S-ino MIRVILLE. — Venu, kara onklino. La onklo ĵus alvenis. Rapidu.

S-ino DORSIGNY. — Kion ! Mia edzo jam alvenis. Efektive estas li. Bonvenon, kara Dorsigny. Mi ne vin atendis tiel baldaŭ. Nu, mi esperas, ke vi havis sukcesan vojaĝon. Sed kial vi estas sola ? Kie estas viaj servistoj ? Mi ne aŭdis veturilon. Vere mi estas tute tremanta de surprizo kaj ĝojo.

S-ino MIRVILLE (*mallaŭte al sia frato.*) — Diru do ion. Respondu maltime al la onklino.

FRANZ. — Ĉar mi ne intencas resti longan tempon, mi venis sola kaj en veturileto dungita. Rilate al la vojaĝo, kara edzino, ĝi ne estis feliĉa.

S-ino DORSIGNY. — Vi min timigas. Ĉu ia malfeliĉo do okazis al vi?

FRANZ. — Ne precize al mi. Sed tiu edziĝo.... (*al Sinjorino MIRVILLE*) Kara nevino, mi deziras paroli aparte kun la onklino.

S-ino MIRVILLE. — Mi ne volas vin interrompi, geonkloj. (*Foriras.*)

SCENO VI.

Sinjorino DORSIGNY, FRANZ DORSIGNY.

S-ino DORSIGNY. — Nu, kara edzo, kio estas tio pri la edziĝo?

FRANZ. — Tiu edziĝo okazos.... neniam.

S-ino DORSIGNY. — Pro kia kaŭzo? Ĉu ni ne havas la promeson de la patro?

FRANZ. — Jes, sed ho ve! la filo de mia amiko ne povas edziĝi kun nia filino.

S-ino DORSIGNY. — Pro kio, mi petas?

FRANZ. — Ĉar li.... ĉar li mortis.

S-ino DORSIGNY. — Ĉielo! Kia malfeliĉo!

FRANZ. — Efektive ĝi estas grava malfeliĉo. La junulo ja, simila al multaj aliaj de lia aĝo, estis iomete diboĉa. Unu vesperon ĉe balo li permesis al si amindumeti beletan fraŭlinon. Konkuranto sin intermetis kaj lin incitegis per insultaj paroloj. La juna Lormeuil, vigla kaj kolerega, kiel kutimas esti homo de dudek jaroj, ofendiĝis. Malfeliĉe li estis trafinta dueliston profesian, kiu neniam malsukcesis mortigi sian kontraŭlon, kaj tiu

ĉi malbona kutimo ankoraŭ unu fojon prosperis, malgraŭ la lerteco de la filo de mia malnova amiko, kiu falis teren traborita per tre mortigaj vundoj.

S-ino DORSIGNY. — Kompatema ĉielo! Kian malĝojon lia patro devis suferi!

FRANZ. — Oni povas ja tion imagi! Kaj lia patrino!

S-ino DORSIGNY. — Lia patrino? Mi kredas, ke ŝi mortis lastan vintron.

FRANZ. — Jes, jes.... Vi estas prava. Ho ve! mia amiko Lormeuil! Lastan vintron li perdis sian edzinon kaj nuntempe li perdas sian filon. Vere estas domaĝo, ke mi devis lin forlasi tiel malĝojigita, sed la milit-servo estas tre severa. La dudekan de tiu ĉi monato ĉiuj oficiroj devas esti ĉe la regimento. Hodiaŭ estas la deknaŭa, kaj estas necese, ke mi reiru al mia garnizono hodiaŭ vespere.

S-ino DORSIGNY. — Kion! tiel baldaŭ!

FRANZ. — Estas necese, ke ni nun pripensu pri nia filino.

S-ino DORSIGNY. — La kara infano tre ĉagrenigis de la tempo, kiam vi foriris.

FRANZ. — Ĉu vi scias, kion mi opinias?

S-ino DORSIGNY. — Neniel.

FRANZ. — Mi kredas, ke la fianĉo, kiun ni proponis al ŝi, ne plaĉas al ŝi.

S-ino DORSIGNY. — Kion! Ĉu vi kredas tion?

FRANZ. — Mi scias nenion pri la afero, sed estas eble, ke ŝi jam estis elektinta amanton, antaŭ ol ni proponis al ŝi la junan Lormeuil.

S-ino DORSIGNY. — Efektive tio okazas ĉiutage.

FRANZ. — Mi neniel dezirus devigi ŝian inklinon.

S-ino DORSIGNY. — La ĉielo ĝin malpermesu!

SCENO VII.

SinJORINO DORSIGNY, FRANZ, SOFIO.

SOFIO (*enirante kaj ekstremanje je la vidigo de FRANZ.*) — Paĉjo!
S-ino DORSIGNY. — Nu, kio estas al vi, mia filino?
Ĉu vi timas ĉirkaŭpreni vian patron? (*Sofio ĉirkaŭprenas FRANZ.*)

FRANZ (*flanken.*) — Tiuj ĉi patroj havas bonŝancon.
Ĉiu ilin kisas.

S-ino DORSIGNY. — Vi nescias, Sofio, ke grava malfeliĉo jam okazis, kiu tute malebligos vian edziniĝon.

SOFIO. — Kia malfeliĉo estas?

S-ino DORSIGNY. — La juna Lormeuil mortis.

SOFIO. — Ho, ĉielo!

FRANZ. — Kion vi diras pri tio, Sofio?

SOFIO. — Mi, mia patro? Vere mi bedaŭras la junulon, sed mi ne povas rigardi lian morton alie ol kiel feliĉan okazon por mi, ĉar ĝi prokrastas la tagon, kiam mi devos apartiĝi de vi.

FRANZ. — Tamen, kara infano, se vi havis tian apation kontraŭ tiu edziĝo, kial vi ne diris tion al mi? Mi neniel intencas devigi vian volon.

SOFIO. — Mi scias tion, mia patro, sed la timeteco....

FRANZ. — For la timeteco! Parolu nekaŝe. Montru al mi vian koron.

S-ino DORSIGNY. — Jes, mia infano. Aŭskultu vian patron. Li havas bonan intencon, kaj donos al vi plej bonan konsilon.

FRANZ. — Ĉu vi, do, malamamis tiun Lormeuil de la komenco?

SOFIO. — Neniel. Sed mi ne amis lin.

FRANZ. — Vi, do, ne edziniĝos kun iu, kiun vi ne vere amas.

SOFIO. — Tre certe, mia patro.

FRANZ. — Eble vi amas alian.

SOFIO. — Mi ne diris tion.

FRANZ. — Nu, nu, vi preskaŭ tion diris. Diru la veron, karinjo. Mi deziras ĉion scii.

S-ino DORSIGNY. — Kuraĝigu, mia filino. Forgesu, ke estas la patro, kiu parolas kun vi.

FRANZ. — Imagu, ke vi parolas al via plej bona, plej kara amiko. Ĉu tiu, kiun vi amas, scias, ke vi lin amas?

SOFIO. — Malpermesu ĝin la ĉielo!

FRANZ. — Ĉu li estas juna?

SOFIO. — Li estas tre inda homo. Plie, li vin tre similas, laŭ la opinio de ĉiuj. Li estas mia kuzo, kaj portas nian nomon. Ho! vi certe povas diveni, kiu li estas.

FRANZ. — Ne tute, mia kara infano.

S-ino DORSIGNY. — Sed mi povas diveni kiu li estas. Mi vetas, ke estas via kuzo, Franz Dorsigny.

FRANZ. — Nu, Sofio, vi nenion diras.

SOFIO. — Ĉu vi aprobas mian elekton?

FRANZ (*kaŝante sian gojon. Flanken.*) — Mi ne devas forgesi, ke mi estas la patro. — Kara infano, ni devas pripensi pri la afero.

SOFIO. — Pro kia kaŭzo? Ĉu la kuzo ne estas la plej bona, la plej inteligenta....

FRANZ. — Li! Li estas malsaĝulo, sentaŭgulo, kiu dum tri jaroj ne skribis dufoje al sia patro.

SOFIO. — Tamen li ja skribis al mi tre ofte, paĉjo.

FRANZ. — Vere? Kaj vi respondis tuj. Ĉu ne?

SOFIO. — Ho, ne! kvankam mi tre deziris tion fari. Nu, vi ĵus diris, ke vi ne kontraŭstaros mian inklinon. Kara patrino, parolu al la patro por mi.

S-ino DORSIGNY. — Efektive vi devas konsenti, Dorsigny. Ne estas io alia farebla. Vere ŝi ne povas fari pli bonan elekton.

FRANZ. — Oni povas ja diri multon por ŝia elekto. La riĉaĵoj de ambaŭ patroj estas preskaŭ egalaj; kaj, kvankam la kuzo estas iomete diboĉulo, la edziĝo lin rektigus.... Se nur ŝi lin amas....

SOFIO. — Ho! mi lin tre amas, mia patro. Tuj kiam oni proponis al mi la junan Lormeuil, mi eksciis, ke mi amas la kuzon, kaj se nur li vere amas min....

FRANZ (*rave.*) — Kaj kial li ne vin amus, mia tre kara,... mia bona infano! Nu, mi estos tre bona patro, kaj konsentos al la afero.

SOFIO. — Mi, do, povas tuj skribi al la kuzo?

FRANZ. — Kiel plaĉas al vi, mia kara filino. (*ŝanken.*) Oni ludas tre plezure la rolon de patro, kiam oni povas aŭskulti tiajn bonaĵojn.

SCENO VIII.

Sinjorino DORSIGNY, Sinjorino MIRVILLE, SOFIO, FRANZ. *Eniras*
CHAMPAGNE, *alivestita kiel kuriero, kaj krakiganta vipon.*

CHAMPAGNE. — He! hò! He! ho!

S-ino MIRVILLE. Tien ĉi venas kuriero.

S-ino DORSIGNY. — Estas Champagne!

SOFIO. — La servisto de mia kuzo!

CHAMPAGNE. — Viaj Moŝtoj! Forigu mian maltrankvilon, mi vin petegas. Ĉu la fraŭlino jam estas Sinjorino Lormeuil?

S-ino DORSIGNY. — Ne ankoraŭ, mia bonulo.

CHAMPAGNE. — Dankon al ĉielo! Mi do alvenas ĝustatempe por savi la vivon de mia mastro.

SOFIO. — Kion! Ĉu ia malfeliĉo jam okazis al mia kuzo?

S-ino DORSIGNY. — Ĉu mia nevo malsanas?

S-ino MIRVILLE. — Vi min tre maltrankviligas. Kio, do, okazis al mia frato?

CHAMPAGNE. — Trankviligu, graciaj sinjorinoj. Mia mastro tute bonfartas, sed li estas en terura situacio. Tamen, jen estas letero, kiun li skribis al sia onklino, en kiu li klarigas ĉion. Legu ĝin, sinorino, kaj komputu lin.

S-ino DORSIGNY (*legante la leteron.*) — « Kara onklino !
« Mi ĵus aŭdis, ke vi estas edzinigonta mian kuzinon.
« Mi ne povas min haltigi plu. Mi amas Sofion, kaj se
« ŝi ne havas tre gravan inklinon al la proponita edzo,
« mi vin petegas, plej kara onklino, donu ŝin al mi.
« Mi amas Sofion tiel forte, ke mi certe gajnos ŝian
« amon. Mi sekvas piede Champagne, kiu alportos al
« vi tiun ĉi leteron, kaj mi diros al vi parole kion mi
« suferis de la tempo, kiam mi aŭdis pri la proponita
« edziĝo. »

SOFIO. — Bonega kuzo !

S-ino DORSIGNY. — Malfeliĉa Dorsigny !

CHAMPAGNE. — Mi ne povas esprimi, kion jam suferis mia kompatinda mastro, kaj kiam mi diris al li : « Kara mastro, eble ĉio ne estas perdita, » li donis al mi la leteron dirante : « Liveru tuj tiun ĉi leteron al la
« adresito, kaj se vi alvenos tro malfrue, mi tranĉos
« vian gorĝon. » La kara mastro ja kutimas paroli tre malafable kelkafoje.

FRANZ. — Senhontulo ! Fripono !

CHAMPAGNE. — Nu, nu, ne koleregu. Mi ne parolas pri vi. Tio, kion mi diras estas pro sincera amo al mia mastro.

S-ino MIRVILLE. — La honestulo havas bonan intencion pri sia mastro.

S-ino DORSIGNY. — Iru, mia bonulo, kaj ripozu iom. Vi tre bezonas ripozon.

CHAMPAGNE. — Dankon, sinjorino ; mi elripozos en la kuirejo. (*Foriras.*)

SCENO IX.

SinJORINO DORSIGNY, SinJORINO MIRVILLE, SOFIO, FRANZ.

FRANZ. — Nu, Sofio! Kion vi diras pri tiu ĉi afero!

SOFIO. — Mi atendas vian decidon, mia patro.

FRANZ. — Efektive ni devas ŝin doni al la nevo.

S-ino MIRVILLE. — Sed li ne estas tie ĉi.

S-ino DORSIGNY. — Laŭ lia letero, li devas alveni baldaŭ.

FRANZ. — Nu, se vi estas kontenta, Sofio, ĝi estu kiel vŝ volas. M aranĝos pri la edziĝo tiamaniere, ke ĉio estos finita antaŭ mia reveno. Ho! he! lakeoj!

SCENO X.

(LA SAMAJ PERSONOJ. *Eniras DU LAKEOJ, kiuj staras ĉe la posta flanko de la scenejo.*)

S-ino DORSIGNY. — Dum via forestado, kara Dorsigny, la farma mastro pagis al mi kambion de du mil taleroj. Mi donis al li kvitancon por la sumo. Mi supozas, ke mi agis prave.

FRANZ. — Ĉio, kion vi faras, mia karulino, estas prava.
(*Mallaŭte al SinJORINO MIRVILLE.*) — Ĉu mi devas akcepti la monon?

S-ino MIRVILLE (*mallaŭte.*) — Certe, alie vi fariĝos suspektema.

FRANZ (*mallaŭte.*) — Mi pagos miajn ŝuldojn per tiu ĉi mono. (*Ricevante la kambion. Laŭte.*) La vido de tiu ĉi mono min memorigas ke de antaŭ longe procentegista fripono turmentas min pri kvar cent taleroj, kiujn.... mia nevo Franz prunte prenis de li. Ĉu vi pensas, ke mi devas pagi la ŝuldon?

S-ino MIRVILLE. — Kompreneble. Vi ne deziras edz-
inigi vian filinon al malŝparulo ruinigita, mi supozas.

S-ino DORSIGNY. Mia nevino estas prava. La restaĵon
de la mono vi povas elspezi aĉetante edziĝdonacojn.

ĴASMINO (*enirante.*) — La ĉapelistino de sinjorino Mir-
ville.

S-ino MIRVILLE. — Ŝi alvenas tre oportune. Mi mendos
tuj la edzinigan robon. (*Foriras.*)

SCENO XI.

(LA SAMAJ PERSONOJ, *escepte sinjorino MIRVILLE.*)

FRANZ. — Estas necese, ke ni venigu ĉe nin Sinjoron
Gaspar, nian notarian.

S-ino DORSIGNY. — Eble estus pli bone lin inviti
vespermangî, kaj tiam ni povus aranĝi ĉion konvene.

FRANZ. — Tio estas vera. (*Al servisto.*) Iru ĉe la juvel-
isto kaj petu, ke li alportu tien ĉi specimenojn el siaj
plej novaj komercaĵoj. (*Al alia servisto.*) Iru al Sinjoro
Gaspar, nia notario, kaj lin petu vespermangî ĉe ni
tiun ĉi vesperon. Ankaŭ ordonu, ke kvar poŝtĉevaloj
estu antaŭ mia pordo je la dekunua horo, ĉar mi devas
forveturi tiun ĉi nokton. (*Al alia servisto.*) Mi rezervis la
plej gravan komision por vi, Ĵasmino, ĉar vi estas in-
teligentulo. Vi konas la loĝejon de la makleristo Simon,
tiu, kiu kutimis sin okupi antaŭe pri miaj aferoj.... tio
estas, kiu kutimis pruntedoni mian monon al mia nevo.

ĴASMINO. — Kiel mi povus ne koni lin? Ĉu mi ne
estis ĉiam la sendito de via nevo?

FRANZ. — Iru ĉe li, kaj pagu tiujn ĉi kvar cent ta-
lerojn ŝuldatajn al li de mia nevo. Tamen ne forgesu
havigi kvitancon.

ĴASMINO. — Mi estus vera azeno, se mi forgesus
tion. (*La servistoj foriras.*)

S-ino DORSIGNY. — Kiam la kara junulo alvenos morgaŭ, kiel li miros eltrovi aĉetitaj la edziĝdonacojn kaj pagitaj siajn ŝuldojn!

FRANZ. — Efektive li tre miros, kaj mi bedaŭras, ke mi ne povos ĉeesti por rigardi lian ĝojon.

SCENO XII.

Sinjorino MIRVILLE, Sinjorino DORSIGNY, FRANZ DORSIGNY.

S-ino MIRVILLE (*enirante rapide kaj parolante mallaŭte al FRANZ.*) — For de tie ĉi, mia frato. La onklo ĵus alvenis, kaj kune kun li estas Sinjoro, kiu, mi opinias, estas sinjoro Lormeuil.

FRANZ. — Al la diablo! (*Rapidas en ĉambrelon.*)

S-ino DORSIGNY. — Kial vi foriras tiel rapide, kara edzo?

FRANZ. — Mi bezonas.... Mi havas.... Mi revenos tuj.

S-ino MIRVILLE (*urĝe.*) — Venu, onklino, por rigardi la belajn ĉapojn, kiujn oni ĵus alportis.

S-ino DORSIGNY. — Vi faras bone konsiliĝi kun mi, ĉar mi estas lerta pri tiaj aferoj. Mi vin helpos fari elekton.

SCENO XIII.

KOLONELO DORSIGNY, LORMEUIL, Sinjorino DORSIGNY,
SOFIO, Sinjorino MIRVILLE.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi revenis pli frue ol mi atendis, kara edziĉo, sed mi ĝojas pri tio. Permesu, ke mi prezentu al vi tiun ĉi sinjoron.

S-ino DORSIGNY. — Mi petas mil pardonojn, sinjoroj, sed la ĉapelistino nin atendas. Ni revenos tien ĉi tuj. Venu, mia filino.

(*Foriras salutante.*)

KOLONELO DORSIGNY. — Laŭ mia opinio, la ĉapelistino povus atendi iom da tempo.

SOFIO. — Kontraŭe, ŝi ne povas atendi. Pardonon, sinjoroj. *(Foriras salutante)*

KOLONELO DORSIGNY. — Estas eble, sed mi povus supozi....

S-ino MIRVILLE. — Ni scias bone, ke sinjoroj ne tre interesigas je ĉapelistinoj, sed por ni ili estas tre gravaj personoj. *(Foriras salutante.)*

KOLONELO DORSIGNY. — Mi ekvidas klare, ke ni estas malmultvaloraj kompare kun ili.

SCENO XIV.

KOLONELO DORSIGNY, LORMEUIL.

KOLONELO DORSIGNY. — Oni devas konsenti, ke nia akcepto estis iom malvarma.

LORMEUIL. — Ĉu la sinjorinoj Parizaj kutimas forkuri al ĉapelistinoj, kiam iliaj edzoj revenas hejmen?

KOLONELO DORSIGNY. — Mi ne scias kion pensi pri la afero. Mi skribis, ke mi ne povas reveni ĝis post ses semajnoj, sed kiam mi alvenas neatendite, oni ne miras pli ol se mi ne estas elirinta el la urbo.

LORMEUIL. — Kiuj estas la junaj sinjorinoj, kiuj min salutis tiel ĝentile?

KOLONELO DORSIGNY. — La unua estas mia nevino, kaj la alia estas mia filino, via estonta edzino.

LORMEUIL. — Ambaŭ estas belegaj.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi konsentas pri tio. Ĉiuj sinjorinoj de mia familio estas belaj. Sed ne sufiĉas, ke oni estu bela; oni devas ankaŭ konduti ĝentile.

SCENO XV.

KOLONELO DORSIGNY, LORMEUIL.

(La du lakeoj kaj JASMINO eniras unu post la alia.)

DUA LAKEO (*maldekstre de la Kolonelo.*) — La notario bedaŭras, ke li ne povos vespermanĝi ĉe via Moŝto hodiaŭ; tamen li vin vizitos post la vespermanĝo.

KOLONELO DORSIGNY. — Kian sensencaĵon li babilas?

DUA LAKEO. — La poŝtĉevaloj estos antaŭ la pordo ĝuste je la dekunua horo. (*Foriras.*)

KOLONELO DORSIGNY. — Poŝtĉevaloj! Mi ĵus alvenis!

UNUA LAKEO (*dekstre.*) — La juvelisto ĵus bankrotis kaj forkuris de l'urbo en la nokto. (*Foriras.*)

KOLONELO DORSIGNY. — Kiamaniere tio min koncernas? Li ne ŝuldas ion al mi.

JASMINO (*maldekstre.*) — Mi iris ĉe sinjoro Simon, kiel vi min ordonis, sinjoro. Li estis malsana kaj lite. Jen estas la kvitanco.

KOLONELO DORSIGNY. — Pro kio la kvitanco?

JASMINO. — Se vi bonvolos ĝin legi, vi scios tion.

KOLONELO DORSIGNY (*legante.*) — « Mi la nomskribinto, « ricevis de Kolonelo Dorsigny la sumon da kvar cent « taleroj, kiun mi prunte donis al lia nevo. »

JASMINO. — Vi ekvidas, sinjoro, ke la kvitanco estas ĝusta. (*Foriras.*)

KOLONELO DORSIGNY. — Ho! Ĝi estas. tute ĝusta. Tamen mi nenion komprenas pri la afero. La plej malbona procentegisto en Parizo malsanas kaj sendas al mi kvitancon pro ŝuldo de mia nevo!

LORMEUIL. — Eble la konscienco lin turmentas.

KOLONELO DORSIGNY. — Venu, Lormeuil, ni penu eltrovi kion tiu ĉi agrabla akcepto signifas; kaj la diablo forprenu ĉiujn notariojn, juvelistojn, poŝtĉevalistojn, procentegistojn kaj ĉapelistinojn!

AKTO DUA.

SCENO I.

SinJORINO MIRVILLE. (FRANZ DORSIGNY *venas el ĉambro maldestre, kaj ĉirkaŭrigardas singardeme.*)

S-ino MIRVILLE (*de la kontraŭa flanko.*) — Kiel vi estas nesingardema! La onklo revenos tuj.

FRANZ. — Sed diru, do, fratino mia, kio mi fariĝos! Ĉu ĉio estas nun malkaŝita? — Ĉu la onklino scias, ke ŝia supozita edzo estas ŝia nevo?

S-ino MIRVILLE. — Oni scias nenion. Nenio malkaŝiĝis. La onklino sin okupas kun la ĉapelistino, la onklo malbenas sian edzinon, kaj Sinjoro Lormeuil miregas pri ŝia stranga akceptiĝo. Oni ne povos daŭrigi la trompon multe pli longe, sed mi penos prokrasti la finon kiel eble plej longe, por ke mi gajnu tempon dum kiu mi decidigos la onklon vin akcepti kiel bofilon. Se mi ne povas tion aranĝi, mi inklinigos Lormeuil enamigi je mi, ĉar plivole ol konsenti al lia edziĝo kun la kuzino, mi mem edzinigos kun li.

SCENO II.

SinJORINO MIRVILLE, FRANZ DORSIGNY, VALCOUR.

VALCOUR. — Mi tre ĝojas, ke mi vin trovas tie ĉi, Dorsigny, ĉar mi deziras paroli kun vi pri multaj aferoj.

FRANZ. — Vi alvenas tre maloportune, tamen....

VALCOUR (*mallaŭte.*) — La sinjorino....

FRANZ. — Mi nenion kaŝas al mia fratino.

VALCOUR (*irante al sinjorino MIRVILLE.*) — Ha! Kiel mi ĝojas konatiĝi kun vi, precipe en tempo, kiam mi povas fari servon al via frato.

FRANZ (*aŭdante bruon.*) — Kion mi aŭdas? Estas lia voĉo. (*Rapidas el la ĉambro.*)

VALCOUR (*daŭrigante paroli, kaj ne ekvidante la foreston de DORSIGNY.*) — Se okazos, sinjorino, ke mi povos servi al vi iamaniere, mi petas, ke vi min rigardu kiel vian sindoneman serviston. (*Li ne ekvidas, ke, dum li parolis, Kolonelo DORSIGNY sin metis en la lokon antaŭe okupitan de FRANZ DORSIGNY.*)

SCENO III.

KOLONELO DORSIGNY, LORMEUIL, VALCOUR,
Sinjorino MIRVILLE.

KOLONELO DORSIGNY. — Jes, jes. Edzinoj kelkafoje tre malspacenciĝis siajn edzojn.

VALCOUR (*kredante ke li parolas al la juna DORSIGNY.*) — Unue, mi deziras diri al vi, ke via leŭtenanta Kolonelo ne mortis.

KOLONELO DORSIGNY. — Mia leŭtenanta Kolonelo!

VALCOUR. — Jes. Tiu, kun kiu vi duelis. Li ĵus skribis al mia amiko Liancour, ke li tute senkulpigas vin, kaj ke li estis la inciteganto. Estas vere, ke lia familio jam komencis proceson kontraŭ vi, sed mi faros ĉion eblan por ĝin haltigi. Mi min liberigis de miaj amikoj mallongan tempon por alporti al vi tiun ĉi bonan sciigon, kaj mi devas nun reiri al ili.

KOLONELO DORSIGNY. — Koran dankon, sed....

VALCOUR. — Adiaŭ, vi povas resti trankvile, ĉar mi zorgas pri vi. (*Foriras.*)

SCENO IV.

KOLONELO DORSIGNY, Sinjorino MIRVILLE, LORMEUIL.

KOLONELO DORSIGNY. — Diru, nevino, mi vin petas, kion tio ĉi signifas.

S-ino MIRVILLE. — La homo fariĝis freneza, kiel vi klare ekvidas.

KOLONELO DORSIGNY. — Ŝajnas al mi, ke epidemio freneza ekaperis tie ĉi dum mia forestado, ĉar li ne estas la unua frenezulo, kiun mi renkontis dum la duonhoro, kiun mi pasigis tie ĉi.

S-ino MIRVILLE. — Vi ne devas tro mallaŭdi la malvarmetan akcepton de mia onklino. Kiam oni parolas kun ŝi pri vestfasonoj, estas malfacile ŝin interesigi pri aliaj aferoj.

KOLONELO DORSIGNY. — Bonege. Mi dankas la ĉielon, ke mi fine aŭdas saĝan parolon. Vi do estas la unua, al kiu mi prezentos mian amikon Lormeuil.

LORMEUIL. — Mi ricevis ĝoje la konsenton de via patro, mia fraŭlino, sed mi ne povas ĝin akcepti, se mi ne estos certa ke vi....

KOLONELO DORSIGNY. — Li ankaŭ nun komencas frenezigi. Mia kara amiko, ĉu la universala frenezo vin ekkaptis ankaŭ? Via komplimento estas belega, sed ĝi devas esti adresita al mia filino kaj ne al mia nevino.

LORMEUIL. — Mi petas vian pardonon, kara sinjorino, sed vi plenumas tiel bone la priskribon, kiun la Kolonelo donis al mi pri via kuzino, ke vi devas senkulpigi mian eraron.

S-ino MIRVILLE. — Jen estas mia kuzino, sinjoro Lormeuil. Rigardu ŝin atente kaj konvinkigu per viaj propraj okuloj, ke ŝi meritas ĉiun complimenton, kiun vi deziris fari al mi. (*Sofio eniras.*)

SCENO V.

SOFIO, Sinjorino MIRVILLE, KOLONELO DORSIGNY,
LORMEUIL.

SOFIO. — Mi petas mil pardonojn, kara patro, ke mi vin forlasis, sed la patrino min bezonis, kaj, kompreneble, mi devas ŝin obei.

KOLONELO DORSIGNY. — Nu, kiam oni konfesas siajn erarojn, kaj petas pardonon....

SOFIO. — Ho, kara paĉjo! Kiel mi povas trovi parolojn por esprimi mian dankemon pro via konsento al tiu ĉi edziĝo?

KOLONELO DORSIGNY. — Tiu ĉi edziĝo, do, plaĉas al vi?

SOFIO. Ho, jes, ĉiel.

KOLONELO DORSIGNY (*mallaŭte al LORMEUIL*). — Vi ekvidas, mia amiko, kiel ŝi jam vin amas antaŭ ol vin vidi. Tio devenas de la belega priskribo, kiun mi faris pri vi antaŭ mia reveno.

LORMEUIL. — Mi vin dankas kore pri tio.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi devas nun, mia infano, iom interparoladi kun via patrino, ĉar kompreneble, la ĉapelistino ne povas tion rifuzi al mi pli longan tempon. Dume vi povas paroli kun tiu ĉi sinjoro. Li estas ja mia amiko, kaj mi tre deziras, ke li fariĝu la via. Ĉu vi min komprenas? (*Al LORMEUIL*.) Nun estas oportuna okazo por gajni ŝian amon. Penu havigi ŝian konsenton hodiaŭ vespere, kaj morgaŭ ŝi estos via edzino. (*Al sinjorino MIRVILLE*.) Venu, mia nevino, ili deziras esti solaj.

SCENO VI.

SOFIO, LORMEUIL.

SOFIO. — Tiam vi ĉeestos la edziĝon?

LORMEUIL. — Kompreneble, mia fraŭlino. Tiu ĉi edziĝo ŝajnas plaĉi al vi.

SOFIO. — Ĝi havas la aprobon de la patro.

LORMEUIL. — Tio estas vera, sed la filinoj ne ĉiam aprobas la elekton faritan de siaj patroj.

SOFIO. — Ho! rilate al tiu ĉi edziĝo, ĝi estas iomete aranĝita de mi.

LORMEUIL. — Vere, mia fraŭlino!

SOFIO. — Mia patro bonvolis konsiliĝi kun mi pri ĝi.

LORMEUIL. — Ĉu vi do amas la sinjoron, kiun li elektis por vi?

SOFIO. — Kompreneble mi lin amas.

LORMEUIL. — Tamen vi ne lin konas.

SOFIO. — Ho! ni estas elnutritaj kune.

LORMEUIL. — Vi estas elnutrita kune kun la juna Lormeuil!

SOFIO. — Kun la juna Lormeuil! Ho, ne, ne!

LORMEUIL. — Tamen li estas ja via elektita edzo.

SOFIO. — Je la komenco li estis tia.

LORMEUIL. — Kiel, je la komenco?

SOFIO. — Mi ekvidas, sinjoro, ke vi ne scias, ke....

LORMEUIL. — Mi scias tute nenion.

SOFIO. — Li mortis.

LORMEUIL. — Kiu mortis?

SOFIO. — Nu, la juna Lormeuil.

LORMEUIL. — Vere!

SOFIO. — Efektive jes.

LORMEUIL. — Kiu diris al vi, ke la juna Lormeuil mortis?

SOFIO. — Mia patro tion diris.

LORMEUIL. — Ne, ne, fraŭlino. Tio ne estas ebla.

SOFIO. — Mi petas pardonon, sinjoro, sed mia patro, kiu ĵus alvenis de Toulon devas ja scii pli bone ol vi. La juna nobelo malpaciĝis kun iu ĉe balo, kaj devis dueli. Ĉe tiu duelo li ricevis tri glavpikojn tra la korpo.

LORMEUIL. — Tio estis tre grava afero.

SOFIO. — Sendube, ĉar li mortis.

LORMEUIL. — Estimata fraŭlino, plaĉas al vi ŝerci. Neniu povas scii pli bone pri la juna Lormeuil ol mi.

SOFIO. — Ol *vi*, sinjoro! Tio estas ja ridinda.

LORMEUIL. — Jes, sinjorino, « *pli ol mi* », ĉar mi mem estas tiu Lormeuil, kaj mi kredas, ke mi estas ankoraŭ viva.

SOFIO. — Kion! Ĉu vi estas efektive la juna Lormeuil?

LORMEUIL. — Kiun, do, vi supozas, ke mi estas?

SOFIO. — Nu, amiko de mia patro, kiun li alkondukis tien ĉi por ĉeesti la edziĝon.

LORMEUIL. — Tiam vi intencas edziniĝi, same kiel mi ne mortis. He?

SOFIO. — Certe mi edziniĝos.

LORMEUIL. — Kun kiu, mi petas?

SOFIO. — Kun mia kuzo Dorsigny.

LORMEUIL. — Tamen via patro havos ion por diri pri tio, mi supozas.

SOFIO. — Certe. Sed li jam konsentis.

LORMEUIL. — Vere! Kiam li konsentis?

SOFIO. — Ĵus antaŭ via alveno.

LORMEUIL. — Sed ni ambaŭ alvenis kune.

SOFIO. — Ne, ne, sinjoro. Mia patro alvenis mallongan tempon antaŭ vi.

LORMEUIL (*palpante sian kapon.*) — Mia kapo turniĝas. Ĉio kion vi diras min mirigas. Mi ne dubas pri tio, kion vi diras, mia fraŭlino, sed ŝajnas al mi, ke estas tie ĉi grava mistero, kiun mi ne povas penetri.

SOFIO. — Ĉu vi parolas serioze, sinjoro?

LORMEUIL. — Tute serioze, fraŭlino.

SOFIO. — Tiam vi estas vere sinjoro Lormeuil. Ĉielo! Kion mi faris? Kiamaniere mi povas rebonigi...

LORMEUIL. — Ne ĉagreniĝu, fraŭlino. Estis pli bone, ke mi aŭdu pri via inklino al la kuzo antaŭ ol post mia edziĝo kun vi.

SOFIO. — Sed mi ne komprenis ke....

LORMEUIL. — Mi serĉos sinjoron Dorsigny. Eble li povos klarigi la enigmon. Tamen, kiel ajn la afero finiĝos, fraŭlino, mi esperas, ke vi ne estos malkontenta pri mi. (*Foriras.*)

SOFIO. — Vere li estas tre ĝentila, kaj se nur mi ne devus edziniĝi kun li, mi estus tre kontenta, ke li ne mortis.

SCENO VII.

SOFIO, KOLONELO DORSIGNY, Sinjorino DORSIGNY.

S-ino DORSIGNY. — Permesu, Sofio... (*SOFIO foriras.*) Nu, Dorsigny, vi kuraĝas nei, ke vi paroladis kun mi, vizaĝo kontraŭ vizaĝo, antaŭ ne longe. Kiu, do, mi petas, se ĝi ne estis vi, la mastro de tiu ĉi domo, la patro de mia filino, fine mia edzo, povis ja tion fari, kion vi faris?

KOLONELO DORSIGNY. — Kion, do, mi faris?

S-ino DORSIGNY. — Ĉu estas necese, ke mi vin rememorigu pri tio? Kion! vi ne memoras plu, ke vi parolis kun mia filino, ke vi eltrovis ŝian inklinton al via nevo, kaj ke ni ambaŭ konsentis ŝin edzinigi kun la kuzo tuj kiam li alvenos tien ĉi.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi ne scias, sinjorino, ĉu ĉio tio estas via fantazio, aŭ ĉu efektive alia persono min anstataŭis dum mia forestado. En tiu ĉi okazo mi certe

ne revenis hejmen tro frue. Tiu ĉi persono mortigas mian bofilon, edziĝas kun mia filino, anstataŭas min ĉe mia edzino, kaj miaj edzino kaj filino estas tute kontentaj.

S-ino DORSIGNY. — Sensencaĵon! Vere, sinjoro Dorsigny, mi ne povas kompreni vian konduton.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi ankaŭ ne povas kompreni la vian.

SCENO VIII.

Sinjorino MIRVILLE, SOFIO, KOLONELO DORSIGNY,

Sinjorino DORSIGNY.

S-ino MIRVILLE. — Laŭ mia atendo, mi vin trovas kune! Kial ĉiuj familioj ne similas la vian? Nenia malpaco kaj disputado estas tie ĉi! Nur unu koro kaj unu animo! Estas vere edifa vidaĵo por aliaj familioj! La onklo tiel pacienca kiel Jobo; la onklino tiel agrabla kiel anĝelo.

KOLONELO DORSIGNY. — Tio estas vera, mia nevino. Oni bezonas havi la paciencon de Jobo por ne perdi ĝin, kiam oni aŭdas tian sensencaĵon!

S-ino DORSIGNY. — La nevino havas rajton. Oni bezonas esti tiel agrabla kiel mi por toleri tian malsaĝecon.

KOLONELO DORSIGNY. — Nu, la nevino ne min forlasis de la tempo, kiam mi revenis hejmen. Mi proponas, do, ke ŝi estu juĝantino inter ni.

S-ino DORSIGNY. — Bone, mi konsentas pri tio.

S-ino MIRVILLE. — Pri kio estas la disputado?

S-ino DORSIGNY. — Mia edzo kuraĝas insisti antaŭ mia vizaĝo, ke li ne estas la persono, kiu parolis kun mi antaŭ ne longe.

S-ino DORSIGNY. — Ĉu estas eble?

KOLONELO DORSIGNY. — Pripensu, mia nevino. Mia edzino volas min konvinki, ke mi tie ĉi, en tiu salono mem, parolis kun ŝi en la tempo kiam mi estis skuata en veturileto sur la Toulon'a vojo.

S-ino MIRVILLE. — Tio estas tute nekomprenebla, mia onklo. Sendube estas iu eraro. Permesu, ke mi parolu iom kun la onklino.

KOLONELO DORSIGNY. — Penu, mi petas, ŝin korektigi pri la afero. Mi kredas, tamen, ke estos malfacile ŝin konvinki.

S-ino MIRVILLE (*mallaŭte al sinjorino DORSIGNY.*) — Kara onklino, mi kredas, ke la onklo nur ŝercas.

S-ino DORSIGNY (*mallaŭte al sinjorino MIRVILLE.*) — Kompreneble. Li estus freneza tian sensencaĵon diri serioze.

S-ino MIRVILLE (*mallaŭte al sinjorino DORSIGNY.*) — Se mi estus en via loko, mi lin repagus per simila ŝercado. Remoku lin tiamaniere, ke li sentu, ke vi ne estas simplanimulino.

S-ino DORSIGNY (*al DORSIGNY.*) — Ĉar edzino devas rigardi nur per la okuloj de sia edzo, mi konfesas mian eraron, kaj estas preta kredi kion ajn vi diros.

KOLONELO DORSIGNY. — Se vi parolos moke, ni ne faros multe da progreso.

S-ino DORSIGNY. — Sinjoro, kiel vi vin amuzis antaŭ ne longe je miaj kostoj, mi nun min amuzas je la viaj. Tiamaniere ni estas kvitaj. Mi intencas nun fari viziton, kaj se via ŝerca humoro estos forpasinta ĉe mia reveno, eble ni povos interparoladi serioze. (*Foriras.*)

KOLONELO DORSIGNY. — Ĉu vi ion komprenas el tio, kion ŝi diras.

S-ino MIRVILLE. — Efektive nenion, sed mi ŝin sekvos, kaj penos ekscii la aferon.

KOLONELO DORSIGNY. — Tion faru, se plaĉos al vi. Mi tamen forlasas la tutan aferon. Neniam antaŭe mi ŝin konis tiel malsaĝa kaj freneza. Efektive mi kredas,

ke malbona genio alprenis mian formon dum mia foresto por tute renversi mian hejmon; alie mi ne povas kompreni tion, kio okazis.

SCENO IX.

KOLONELO DORSIGNY, CHAMPAGNE (*ebria.*)

CHAMPAGNE. — Oni estas tie ĉi kvazaŭ en gastejo. Kie do ĉiuj estas? De la tempo, kiam mi alvenis tien ĉi alivestita kiel kuriero ĝis nun, mi ne vidis iun. Tamen mi ekvidas tie la kapitanon. Mi tre dezirus aŭdi kiel nia afero progresas. (*Li signalas konfidencie al la Kolonelo.*)

KOLONELO DORSIGNY. — Ho! Jen estas tiu fripono Champagne. Mi miras kion li faras tie ĉi, kaj kion li volas diri per tiuj ridindaj grimacoj.

CHAMPAGNE. — Nu, kara mastro.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi kredas, ke la sentaŭgulo estas ebria.

CHAMPAGNE. — Nu, vi devas konsenti, ke mi ludis tre bone mian rolon.

KOLONELO DORSIGNY. — Lian rolon! Ha! mi ekvidas ion. Jes, amiko Champagne, vi ĝin ludis sufiĉe bone.

CHAMPAGNE. — Nur sufiĉe bone! Laŭ mia opinio, mi ĝin ludis bele. Ĉu mi ne similis veran kondukiston, kun mia vipo kaj miaj botegoj.

KOLONELO DORSIGNY. — Certe. (*flanken.*) Diablo! Kion mi diros al li?

CHAMPAGNE. — Nu, kiamaniere iras nia afero? Kion vi faras nuntempe?

KOLONELO DORSIGNY. — Kiel iras la afero? Nu, vi povas facile diveni kiel ĝi iras.

CHAMPAGNE. — Ĉu la edziĝo estas aranĝita. Kompreneble vi konsentis kvazaŭ la patro.

KOLONELO DORSIGNY. — Jes.

CHAMPAGNE. — Kaj morgaŭ vi alvenos en propra persono, kiel amanto.

KOLONELO DORSIGNY (*flanken.*) — Tio ĉi estas malbonfaraĵo de mia nevo.

CHAMPAGNE. — Kaj vi edziĝos kun la vidvino de sinjoro Lormeuil. Ha, ha, ha! Estis mia ideo fari sin vidvino. Ha, ha, ha!

KOLONELO DORSIGNY. — Kial vi ridas?

CHAMPAGNE. — Kial vi faras tian demandon? Mi ridas pri la vizaĝo, kiun faros la onklo, kiam li revenos post kvar semajnoj kaj vin trovos edzigitita kun sia filino.

KOLONELO DORSIGNY (*flanken.*) — Mi fariĝos freneza.

CHAMPAGNE. — Mi ridas ankaŭ pri la sinjoro alvenonta kun li de Toulon. Ha, ha, ha! Li trovos aliulon en sia nesto. Ha, ha, ha! Ho! mia ideo estis bonega.

KOLONELO DORSIGNY. — Efektive ĝi estis mirindega!

CHAMPAGNE. — Kaj al kiu vi devas danki por ĉio tio! Al via fidela servisto, Champagne.

KOLONELO DORSIGNY. — Al vi? Kiamaniere?

CHAMPAGNE. — Nu, kiu proponis al vi ludi la rolon de onklo?

KOLONELO DORSIGNY (*flanken.*) — Ha! la fripono!

CHAMPAGNE. — Tamen estas mirinde kiel akurate vi similas vian onklon. Mi povus ĵuri, ke vi estas la onklo mem, se mi ne scius, ke li estas malproksime cent mejlojn.

KOLONELO DORSIGNY. — Mia nevo uzas mian formon por belega celo.

CHAMPAGNE. — Tamen vi ŝajnas iomete tro maljuna. La onklo havas preskaŭ vian aĝon, kaj vi ne bezonis ŝajni tiel maljuna.

KOLONELO DORSIGNY. — Ha! Tio estas via opinio.

CHAMPAGNE. — Sed ne estas grava afero. Li ne apudestas, por ke oni faru komparon. Efektive estas bonŝance por ni, ke la vera onklo ne estas tie ĉi. Kiel ni maltrankviliĝus se li revenus nuntempe!

KOLONELO DORSIGNY. — Efektive li jam revenis.

CHAMPAGNE. — Kiu? Kie? Kio?

KOLONELO DORSIGNY. — Mi diras, ke li jam revenis.

CHAMPAGNE. — Ĉielo! Kaj vi restas tie ĉi! Nu, vi povas fari tion, kio plaĉas al vi; mi tamen forkuros kiel eble plej rapide. (*Ekkurante.*)

KOLONELO DORSIGNY. — Haltu, fripono! Restu tie ĉi, kanajlo! Tiu ĉi malbonfaraĵo, do, estas elpensita de vi.

CHAMPAGNE. — Ho, mia mastro, ĉu estas tio mia rekompenco? (*Ekkurante.*)

KOLONELO DORSIGNY. — Haltu, mi diras, sentaŭgulo. Mia edzino, do, ne estas tiel malsaga kiel mi kredis. Ĉu mi pardonos tian friponaĵon? Neniel. Mi min venĝos tuj. Ne estas tro malfrue. Mi rapidos al la notario, kaj lin alkondukos tien ĉi tuj. Tiun ĉi nokton mem Lormeuil devas edziĝi kun mia filino. Ho! mia fripona nevo estos ja treege surprizita. Mi lin devigos subskribi la edzkontrakton kune kun mi. Kaj rilate al vi, kanajlo....

CHAMPAGNE. — Ho! sinjoro, mi ankaŭ volonte subskribos la edzkontrakton, kaj se vi min ordonos, mi dancos ĉe la edzofesto.

KOLONELO DORSIGNY. — Efektive vi dancos tie, fripono! Mi nun klare ekvidas, ke mi ne devas danki la honestecon de la procentegisto pro la kvitanco, kiun li sendis al mi. Estas bonŝance por mi, ke la juvelisto jam bankrotis, ĉar mia nevo ne kontentigas pagi siajn ŝuldojn per mia mono, sed uzas mian krediton por fari novajn aĉetojn. Bonege! Mi lin devigos pagi liajn malbonfaraĵojn. Kaj vi, kanajlo, povas atendi taŭgan rekompencan. Mi tre bedaŭras, ke mi ne havas bastonon apud mi nuntempe, sed prokrasti ne estas pardoni, kiel diras la proverbo.

SCENO X.

CHAMPAGNE, FRANZ DORSIGNY, Sinjorino MIRVILLE.

S-ino MIRVILLE (*parolante mallaŭte eksteren.*) -- Vi povas eniri nuntempe, Franz. Ne estas iu tie ĉi, escepte Champagne.

CHAMPAGNE (*tremante ĉe la vidaĵo de FRANZ.*) — Ĉielo ! Jen li estas ankoraŭ unu fojon ! (*Sin jetante teren antaŭ FRANZ.*) — Estu kompatema, sinjoro. Pardonu malfeliĉan sentaŭgulon, kiu estas senkulpa, kaj vere meritas, ke...

FRANZ. — Kion tio signifas ? Levigu ? Mi ne intencas vin vundi.

CHAMPAGNE. — Ĉu vi ne intencas min bati, sinjoro ?

FRANZ. — Neniel. Kontraŭe mi estas tre kontenta pri vi, ĉar vi ludis vian rolon bonege.

CHAMPAGNE (*lin rekonante.*) — Ho ! Estas vi, sinjoro.

FRANZ. — Certe estas mi.

CHAMPAGNE. — Ĉu vi scias ke la onklo jam revenis ?

FRANZ. — Mi tion scias. Kion pri tio ?

CHAMPAGNE. — Mi ĵus lin vidis, sinjoro ; mi jam parolis kun li kredante, ke li estas vi. Mi ĉion diris al li.

S-ino MIRVILLE. — Senpripensulo ? Kion vi faris ?

CHAMPAGNE. — Ĝi ne estis mia kulpo. Vi ĵus ekvidis, ke mi eraris pri la nevo : ĉu ja estas mirinde ke mi eraris pri la onklo.

FRANZ. — Kion mi devas fari ?

S-ino MIRVILLE. — Nenion krom forlasi tuj la domon.

FRANZ. — Sed supoze ke li devigas mian kuzinon edzinigi kun Lormeuil....

S-ino MIRVILLE. — Ni parolos pri tio morgaŭ. Nun for de tie ĉi, dum la vojo estas malfermita. (*Ŝi alkondukas lin ĝis la pordo, kie ili renkontas LORMEUIL, kiu rekondukas FRANZ al la antaŭa flanko de la scenejo.*)

SCENO XI.

LORMEUIL, Sinjorino MIRVILLE, FRANZ DORSIGNY,
CHAMPAGNE.

LORMEUIL. — Mi jus vin serĉis, sinjoro Dorsigny.

S-ino MIRVILLE (*mallaŭte al FRANZ.*) — Estas Lormeuil. Li kredas, ke vi estas la onklo. Forsendu lin kiel eble plej rapide.

LORMEUIL. — Ĉu vi lasas nin, sinjorino?

S-ino MIRVILLE. — Mi revenos tuj, sinjoro.

(*Foriras ŝkvata de CHAMPAGNE.*)

SCENO XII.

LORMEUIL, FRANZ DORSIGNY.

LORMEUIL. — Mi memoras, ke vi min lasis antaŭ ne longe kun via filino.

FRANZ. — Certe.

LORMEUIL. — Ŝi estas ĉarma fraŭlino, kaj mi estus tre kontenta se mi povus edziĝi kun ŝi.

FRANZ. — Efektive mi tion kredas.

LORMEUIL. — Tamen mi vin petas ne ŝin devigi agi kontraŭ ŝia inklino.

FRANZ. — Kion! Klarigu vin, mi petas.

LORMEUIL. — Certe ŝi estas tre aminda, sed via nevo Franz Dorsigny, pri kiu vi ofte parolis al mi.... Li amas vian filinon.

FRANZ. — Vere!

LORMEUIL. — Jes. Kaj ŝi lin amas.

FRANZ. — Kiu diris al vi tion?

LORMEUIL. — Via filino mem.

FRANZ. — Kion vi konsilas fari, Lormeuil?

LORMEUIL. — Estu bona patro.

FRANZ. — Kion!

LORMEUIL. — Vi jam diris al mi centfoje, ke vi amas vian nevon kiel filon. Nu, donu al li vian filinon, kaj faru feliĉaj ilin ambaŭ.

FRANZ. — Sed pri vi?

LORMEUIL. — Pri mi? Estas vere malfeliĉo, ke ŝi min rifuzas, sed mi ne devas plendi, ĉar via nevo estis la unua por amindumi vian filinon.

FRANZ. — Tiam vi konsentas forlasi vian pretendon.

LORMEUIL. — Estas mia devo fari tion.

FRANZ (*vigle.*) — Ha, sinjoro Lormeuil, kiamaniere mi poŝas vin danki.

LORMEUIL. — Mi ne vin komprenas.

FRANZ. — Ha! vi ne scias kian servon vi faras al mi. Ha! mia Sofio, ni estos fine feliĉaj.

LORMEUIL. — Kion vi diras? Tiuj ne estas la paroloj de Kolonelo Dorsigny. Ĉu ja estus eble....

FRANZ (*fanken.*) — Peston! Mi min malkaŝis.

LORMEUIL. — Vi estas la nevo. Mi estas certa, ke vi estas li. Ĉu ne? Nu, mi ne atendis vin renkonti tie ĉi, sed mi ĝojas vin vidi. Kompreneble, mi devus koleri pri la tri glavvundoj kiujn vi bonvolis donaci al mi.

FRANZ. — Sinjoro Lormeuil,....

LORMEUIL. — Feliĉe ili ne estis mortigaj; tial mi ne parolos plu pri ili. Via onklo ofte parolis tre favore al mi pri vi, kaj, anstataŭ malpaciĝi kun vi, mi proponas al vi mian koran amikecon, kaj deziras gajni la vian.

FRANZ. — Sinjoro Lormeuil!

LORMEUIL. — Rilate al tiu ĉi edziĝo, mi ekvidas ke vi tre amas vian kuzinon, kaj mi promesas uzi mian influon sur la kolonelon por ke ŝi fariĝu via edzino. Tamen mi atendas, ke vi viaflanke faros similan servon al mi.

FRANZ. — Parolu! ordonu! ĉar vi jam akiris sanktan rajton al mia dankeco.

LORMEUIL. — Vi havas fratinon, estimata Dorsigny. Tamen kiel vi estas tute okupata de la ĉarmoj de via kuzino, vi eble neniam ekvidis kiel aminda ŝi estas. Laŭ mia opinio ŝi meritas la riverencon de ĉiu. Mal-longe, mi ŝin jam vidis, kaj...

FRANZ. — Ĉu vi ŝin amas?... Ŝi estos la via. Vi povas konfidi je mi. Se ŝi ne vin jam amas, ŝi vin amos post ne longe. Mi garantias tion. Vere ĉio okazas feliĉe por mi. Mi ĵus gajnis amikon, kiu min helpos edziĝi kun mia amatino, kaj samtempe mi povas fari feliĉa mian amikon.

LORMEUIL. — Mi tion kore esperas, sed tien ĉi al-venas via fratino. Mi vin petegas, sinjoro, parolu al ŝi pro mi. Pledu mian aferon. Mi pledos la vian ĉe via onklo. (*Foriras.*)

FRANZ. — Efektive tiu ĉi Lormeuil estas karulo. Kiel feliĉa estos mia fratino !

SCENO XIII.

Sinjorino MIRVILLE, FRANZ DORSIGNY.

S-ino MIRVILLE. — Nu, mia frato, kiel progresas la afero ?

FRANZ. — Vi ĵus faris venkon, mia fratino. Lormeuil estas tute tute frapita de amo al vi. Li jam tion kon-fesis al mi, kredante, ke mi estas la onklo. Mi tamen diris al li, ke li forigu tiajn pensojn el sia kapo, ĉar vi ĵuris neniam edzinigi. Ĉu mi estis prava ?

S-ino MIRVILLE. — Certe, sed ne estis necese lin for-sendi tiel malĝentile. La malfeliĉulo ĉestis jam sufiĉe ĉagrena pro la rifuzo de Sofio.

SCENO XIV.

CHAMPAGNE, Sinjorino MIRVILLE. FRANZ.

CHAMPAGNE. — Efektive, mia kara mastro, vi devas foriri kiel eble plej rapide. La onklino ne devas vin renkonti tie ĉi, kiam ŝi revenos hejmen.

FRANZ. — Bone. Mi foriros. Tamen ĉu mi estas certa, ke Lormeuil ne forkuros kun la kuzino?

(Foriras kun sinjorino MIRVILLE.)

SCENO XV.

CHAMPAGNE. — Mi estas fine sola! Amiko Champagne, vi estas malspritulo, se vi ne povos korekti vian eraron. Vere vi estis simplanimulo malkaŝante la tutan aferon al la onklo! Tamen estas necese pripensi kion mi devas fari. Efektive estas necese, ke ni liberigu nin aŭ de la onklo aŭ de Lormeuil ĝis postmorgaŭ; alie ĉio malboniĝos. Tamen, kiel ni povas fari tion? Ni pripensu pri la afero. Mia mastro kaj sinjoro Lormeuil foriris ja kiel bonaj amikoj; tamen ili povis malpaci.

Tio sufiĉas. Ni komencu de tiu supozita malpaco. Bone! Kiel fidela servisto, mi devas fari ĉion eblan por mia mastro: tial mi devas sciigi la policaron pri la afero. Ĝi sendube arestos ilin kvazaŭ kulpulojn. Nu, ĉu iu povos min mallaŭdi se la policanoj eraros pri la nevo, kaj arestos la onklon anstataŭ li.

Mi konsentas, ke la afero estas grava, tamen mi ĝin riskos. Ĝi ne povas malsukcesi.

En ĉia okazo mi estos sendanĝera, ĉar mi nur faros mian devon. La onklo povos koleregi tiom kiom plaĉas al li. Mi konfidos je la nevo. Mi lin helpas gajni edzinon, kaj li estos dankema al mi. Venu, Champagne, rapidu; el tiu ĉi afero vi gajnos multe da gloro.

?

AKTO TRIA

SCENO I.

(*Eniras KOLONELO DORSIGNY, kaj tuj post li venas LORMEUIL.*)

KOLONELO DORSIGNY. — Mi invitis la notarion vespermanĝi ĉe ni tie ĉi hodiaŭ vespere, kaj li respondis, ke mia nevo lin jam invitis.

LORMEUIL (*enirante.*) — Tiun ĉi fojon mi kredas, ke mi vidas la onklon kaj ne la nevon.

KOLONELO DORSIGNY. — Efektive mi estas la onklo.

LORMEUIL. — Mi havas multon por diri al vi, sinjoro Dorsigny.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi povas facile tion kredi, kara junulo. Vi sendube koleregas, sed mi petas, ke vi ne agu perforte. Pripensu, ke tiu, kiu vin insultis, estas mia nevo. Donu al mi vian promeson, ke vi cedos al mi la rajton lin puni.

LORMEUIL. — Sed permesu al mi....

KOLONELO DORSIGNY. — Mi permesos nenion. Vi junuloj ne konas alian metodon por rektigi malrajton ol tranĉi reciproke la gorĝon.

LORMEUIL. — Mi neniel intencas fari tion. Aŭskultu min, mi petas.

KOLONELO DORSIGNY. — Ĉielo! Mi scias ĉion tion. Ĉu mi ne estis junulo mem? Sed ne estu ĉagrena. Vi estos mia bofilo. Ĉio estas aranĝita.

LORMEUIL. — Mi estas tre dankema pro via boneco, sed ĉar la afero....

KOLONELO DORSIGNY. — Ne patolu plu!

SCENO II.

CHAMPAGNE, *alkondukante* DU POLICANOJN, KOLONELO DORSIGNY,
LORMEUIL.

CHAMPAGNE (*mallaŭte al la policianoj.*) — Vi ekvidas tiujn sinjorojn. Ili intencas batali duelon.

LORMEUIL. — Kion deziras tiuj homoj ĉe ni?

UNUA POLICANO. — Ĉu mi havas la honoron paroli al sinjoro Dorsigny?

KOLONELO DORSIGNY. — Mia nomo estas Dorsigny.

CHAMPAGNE. — Kaj tiu ĉi estas sinjoro Lormeuil.

DUA POLICANO. — Mi havos la honoron akompani vin, sinjoro Lormeuil.

LORMEUIL. — Min? Kien? Mi ne deziras promeni.

UNUA POLICANO. — Mi estas ordonita vin alkonduki, sinjoro Dorsigny.

KOLONELO DORSIGNY. — Kien?

UNUA POLICANO. — Mi diros al vi tuj. Oni ĵus sciigis al la polico, ke vi intencas dueli kontraŭ tiu ĉi sinjoro.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi intencas dueli! Pri kia kaŭzo?

UNUA POLICANO. — Ĉar vi estas lia konkuranto. Vi ambaŭ amindumas fraŭlinon Dorsigny. Sinjoro Lormeuil jam ricevis la konsenton de ŝia patro; kaj vi estas ŝia kuzo kaj amanto. Ho! ni scias ĉion pri la afero.

LORMEUIL. — Vi tute eraras, sinjoro.

KOLONELO DORSIGNY. — Efektive vi trompiĝas pri ni.

CHAMPAGNE. — Rapidu vi, oficiroj. Ne permesu, ke ili vin trompu. (*Al KOLONELO DORSIGNY.*) Kara mastro, forĵetu vian maskon. Konfesu tiun, kiu vi estas. Forlasu teatraĵon en kiu vi ne ludas decan rolon.

KOLONELO DORSIGNY. — Kion! kanajlo. Tio ĉi estas ankoraŭ unu fojon via friponaĵo.

CHAMPAGNE. — Jes, mia mastro, mi konfesas, ke ĝi estas elpensita de mi, kaj mi estas fiera pri ĝi. De turnante de vi malfeliĉon, mi nur plenumas la rolon de virta servisto.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi vin certigas, sinjoroj, ke mi ne estas tiu, kiun vi serĉas. Mi estas la onklo.

UNUA POLICANO. — La onklo! Sensencaĵon! Ĉiu konsentas, ke vi tre similas la onklon, sed ni ne estos trompitaĵ per tiu simileco.

KOLONELO DORSIGNY. — Tamen rigardu min zorge. Mi portas perukon kaj mia nevo portas siajn proprajn harojn.

UNUA POLICANO. — Ho! jes, ni scias bone pro kia kaŭzo vi estas alivestita kiel la onklo. La malbonfaraĵo estis bonege aranĝita kaj ni bedaŭras, ke ĝi ne sukcesis pli bone.

KOLONELO DORSIGNY. — Sed aŭskultu min plie, mi vin petegas, sinjoroj.

UNUA POLICANO. — Se ni aŭskultus ĉiun, kiun ni arestas, ni neniam elirus el la loko. Bonvolu, sinjoro Dorsigny, min akompani. Poŝtveturileto staras antaŭ la pordo, kaj nin atendas.

KOLONELO DORSIGNY. — Kion! Poŝtveturileto?

UNUA POLICANO. — Jes, sinjoro, ĉi eliris el via garnizono senpermeso, kaj mi estas ordonita vin rekonduki al Strasburgo en poŝtveturileto.

KOLONELO DORSIGNY. — Tio estas alia friponaĵo de tiu ĉi bubo. Ha! vi malbenita kanajlo!

CHAMPAGNE. — Estas vere, sinjoro. Mi aranĝis ja tiun aferon. Vi memoras sendube kiamaniere mi kontraŭparolis vian decidon eliri el Strasburgo senpermeso.

KOLONELO DORSIGNY (*altlevante bastonon.*) — Mi ne povas min haltigi pli longan tempon...

UNUA POLICANO. — Trankviliĝu vi, sinjoro...

CHAMPAGNE. — Haltigu lin, mi vin petegas, sinjoroj.

Tia estas la dankeco, kiun oni ricevas helpante homojn nedankemajn. Malhelpinte tiun ĉi duelon, mi eble savis vian vivon, kaj se tiuj ĉi sinjoroj ne min protektus, vi min mortigus.

KOLONELO DORSIGNY. — Kion mi devas fari, Lormeuil?

LORMEUIL. — Kial vi ne alvokas la helpon de tiuj, kiujn vi konas.

KOLONELO DORSIGNY. — Kiujn mi povas alvoki? Miaj edzino kaj filino promenas, kaj mia nevino estas unu el la konspirantoj.

LORMEUIL. — Vi do nenion alian povas fari ol reiri al Strasburgo, se tiuj ĉi sinjoroj ne volas aŭskulti rezonadon.

KOLONELO DORSIGNY. — Efektive tion fari min tre ĉagrenus.

UNUA POLICANO (*al CHAMPAGNE.*) — Ĉu vi estas certa, ke li estas la nevo?

CHAMPAGNE. — Nepre. La onklo estas malproksime. Ne ŝanceliĝu fari vian devon.

SCENO III.

LA SAMAJ PERSONOJ, KONDUKISTO.

KONDUKISTO (*ebria.*) — Ho! He! Ĉu vi estas pretaj por veturi, sinjoroj? Miaj ĉevaloj jam staris tutan horon antaŭ la pordo.

KOLONELO DORSIGNY. — Kion deziras la homo?

UNUA POLICANO. — Estas la kondukisto de la poŝtveturileto.

KONDUKISTO. — Atenton! Ĉu estas vi, kapitano, kiu forveturas? Vi ne restis tie ĉi longatempe. Vi alvenis nur hodiaŭ vespere, kaj vi forveturas la saman nokton!

KOLONELO DORSIGNY. — Vere! Kiu diris al vi tion?

KONDUKISTO. — Ho! Ho! Ĉu mi ne estis tiu, kiu vin alkondukis al la posta pordo de tiu ĉi domo antaŭ kelkaj horoj? Vi ekvidas, kapitano, ke mi uzis bonege vian trinkmonon. Ho! jes, kiam oni donas al mi trinkmonon, mi plenumas konsciencie la intencon de la donacanto.

KOLONELO DORSIGNY. — Kion vi babilaŝ, fripono? Ĉu vi kuraĝas diri, ke vi min alkondukis tien ĉi?

KONDUKISTO. — Certege, sinjoro; kaj tie staras via servisto kiu veturis kune kun vi. Estas li kiu diris al mi, ke vi estas kapitano, kaj, ke vi ĵus eliris el Strasburgo sekrete.

KOLONELO DORSIGNY. — Kion, fripono! Ĉu vi kuraĝas tion diri pri mi.

KONDUKISTO. — Jes, sinjoro. Vi estas tiu, kiu ekkriis dum la tuta veturo: « Ho! mia Sofinjo! mia karegulinino! mia angela kuzineto! » Ĉu vi jam tion forgesis?

CHAMPAGNE (*al la Kolonelo.*) — Ne estas mi, kara mastro, kiu enmetas tiujn parolojn en lian buŝon. Tamen, kiu alia ol amanto ekkrius tiel laŭte sur poŝtvojo pri amatino.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi ekvidas ke vole-nevole mi veturos al Strasburgo pro la malbonfaraĵo de mia nevo.

UNUA POLICANO. — Nu, mia kapitano, ĉu vi estas preta.

KOLONELO DORSIGNY. — Sinjoro gardisto, mi vin certigas, ke tute kontraŭ mia volo mi estas veturonta kun vi al Strasburgo.

UNUA POLICANO. — Mi kutimas konduki homojn kontraŭ ilia volo.

KOLONELO DORSIGNY (*al CHAMPAGNE.*) — Vi diras, ke vi estas mia servisto.

CHAMPAGNE. — Mi estas tiu.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi, do, estas via mastro.

CHAMPAGNE. — Certe, sinjoro.

KOLONELO DORSIGNY. — Nu, servisto devas akompani sian mastron. Sekve, vi devas iri kun mi al Strasburgo.

CHAMPAGNE (*flanken.*) — Diablo ! (*laŭte.*) Mi bedaŭras vin ĉagreni, kara sinjoro, sed vi scias, ke mi havas edzinon, kiun mi tre amas. Mi revidis ŝin hodiaŭ post longa disiĝo. La kara virino montris tian koran ĝojon pri mia reveno, ke mi jam decidis neniam ŝin forlasi plu. Mi, do, respektive proponas al vi mian ekŝiĝon. Vi scias sendube, sinjoro, ke vi ŝuldas al mi salajron por ses monatoj.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi ŝuldas al vi cent bastonbatojn, fripono.

UNUA POLICANO. — Mia kapitano, vi ne havas rajton forpreni tiun ĉi fidelan serviston al Strasburgo kontraŭ lia volo, kaj se vi ŝuldas ion al li...

KOLONELO DORSIGNY. — Mi nenion ŝuldas al li.

UNUA POLICANO. — Nu, tio ne donas al vi rajton lin bati.

LORMEUIL (*flanken.*) — Estas necese, ke mi trovu rimeдон. (*Al DORSIGNY.*) Iru kun li, Dorsigny. Mi havas, bonŝance, tie ĉi, amikojn, kiujn mi decidigos liberigi kaj rekonduki vin tien ĉi antaŭ la tagiĝo.

KOLONELO DORSIGNY. — Kaj mi donos al la kondukisto trinkmonon por veturi kiel eble plej malrapide, por ke vi povu min atingi. (*Al la Kondukisto.*) Jen estas trinkmono. Mi deziras, ke vi iru....

KONDUKISTO. — Tiel rapide, ke la ĉevaloj ŝvitos.

KOLONELO DORSIGNY. — Ne, ne ! Mi ne deziras tion.

KONDUKISTO. — Mi iros tiel rapide kiel sur la veturo tien ĉi.

KOLONELO DORSIGNY. — Drinkulo ! Mi deziras, ke....

KONDUKISTO. — Vi deziras rapidi : mi ankaŭ. Mi veturos tiamaniere, ke fajreroj flugos el la radoj. (*Foriras.*)

KOLONELO DORSIGNY. — Li min frenezigas. (*Kriegante al la Kondukisto.*) Haltu! Aŭskultu min!

LORMEUIL. — Trankviliĝu vi, sinjoro. La veturo ne daŭros longe.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi kredas, ke la tuta mondo konspiras kontraŭ mi. (*Li foriras sekвата de la unua policano.*)

LORMEUIL (*al la dua policano.*) — Venu, do, se vi insiste volas min sekvi; sed mi vin certigas antaŭe, ke mi ne intencas indulgi al viaj kruroj. Ankaŭ se vi atendas kuŝiĝi sur lito tiun ĉi nokton, vi tre eraras, ĉar mi piediros la tutan tempon.

DUA POLICANO. — Vi povas piediri tiom kiom plaĉos al vi. Ne ĉagreniĝu pro mi. Adiaŭ, Champagne?

(LORMEUIL *kaj la dua policano foriras.*)

SCENO IV.

CHAMPAGNE, *poste* Sinjorino MIRVILLE.

CHAMPAGNE (*sola.*) — Nu, ili jam foriris. Estas bonŝance por vi, Champagne. Ho! ni jam venkis. Nun al la afero. Estas necese, ke la edziĝo estu plenumita tiun ĉi vesperon mem.

Tien ĉi venas la fratino de mia mastro. Mi devas klarigi ĉion al ŝi.

S-ino MIRVILLE. — Ho! Ĉu estas vi, Champagne? Ĉu vi scias, kie estas la onklo?

CHAMPAGNE. — Sur la vojo al Strasburgo.

S-ino MIRVILLE. — Kion! Klarigu..

CHAMPAGNE. — Plezure, sinjorino. Eble vi nescias, ke mia mastro kaj sinjoro Lormeuil malpacis.

S-ino MIRVILLE. — Neniel. Mi scias ke ili disiĝis la plej bonaj amikoj. Mi estas certa pri tio.

CHAMPAGNE. — Nu, kiel fidela servisto mi sciigis la aferon al la policestraro, kaj mi revenis tien ĉi kune kun

du policanoj, el kiuj unu ricevis ordonon sekvi sinjoron Lormeuil kien ajn li iros, kaj la alia ricevis ordonon rekonduki mian mastron al Strasburgo. Tiu ĉi policano, trompita sendube de la diablo, arestis erare la onklon anstataŭ la nevo, kaj la malfeliĉa onklo puŝita en veturileton, estas nuntempe vole-nevole sur la poŝtvojo al Strasburgo.

S-ino MIRVILLE. — Kion! Champagne. Ĉu vi diras, ke vi ĵus forsendis mian onklon anstataŭ mia frato al Strasburgo. Ho, ne, ne! Vi ne parolas serioze.

CHAMPAGNE. — Pardonu min, sinjorino, mi estas tute serioza.

S-ino MIRVILLE. — Kaj kion faras sinjoro Lormeuil?

CHAMPAGNE. — Li promenas en la urbo kune kun policano.

S-ino MIRVILLE. — Malfeliĉa junulo! Li meritas efektive, ke mi lin kompatu.

CHAMPAGNE. — Nu, kara sinjorino, al la afero. Ni ne perdu pli longan tempon. Post la edziĝo de mia mastro kun lia kuzino, ni rekondukos la onklon. Mi nun iros serĉi mian mastron, kaj lin alkondukos tien ĉi kaj ĉio povas esti aranĝita tiun ĉi nokton. (*Foriras.*)

SCENO V.

Sinjorino MIRVILLE. *Poste* Sinjorino DORSIGNY.

S-ino MIRVILLE. — Tiu estas tre ruza homo, tamen li aranĝis la aferon tiel bone, ke mi devas konsenti al ĉio, kion li proponas. Tien ĉi venas mia onklino. Estas necese, ke mi kaŝu la veron de ŝi.

S-ino DORSIGNY. — Ho! mia kara nevino. Ĉu vi vidis la onklon?

S-ino MIRVILLE. — Kion! Ĉu li ne diris adiaŭ al vi!

S-ino DORSIGNY. — Adiaŭ!

S-ino MIRVILLE. — **Jes. Li** ĵus foriris.

S-ino DORSIGNY. — **Li** ĵus foriris! Mi ne povas kompreni tion. **Li diris** al mi, ke li foriros je la deknua horo. **Kien li** foriris tiel subite?

S-ino MIRVILLE. — Mi ne scias tion. Mi ne lin vidis **foriri**. Champagne min sciigis pri tio.

SCENO VI.

SinJORINO MIRVILLE, SinJORINO DORSIGNY, SOFIO, CHAMPAGNE, FRANZ DORSIGNY, *en lia propra uniformo kaj senperuka.*

CHAMPAGNE. — Jen li estas, sinJORinoj.

S-ino DORSIGNY. — Kiu? Ĉu estas mia edzo?

CHAMPAGNE. — Neniel. Estas mia mastro, la kapitano.

SOFIO (*irante al li.*) — Kara kuzo!

CHAMPAGNE. — Efektive li diris la veron, dirante, ke li alvenos tuj post sia letero.

S-ino DORSIGNY. — Kiel rapide la okazaĵoj ŝanĝas! Mia edzo foriras; mia nevo alvenas.

FRANZ. — Kara onklino, mi ĝojas vin revidi, tamen mi estas maltrankvila.

S-ino DORSIGNY. — Bonan vesperon, kara nevo.

FRANZ. — Kia malvarma saluto!

S-ino DORSIGNY. — Mi tre ĝojas pri via alveno, sed mia edzo....

FRANZ. — Ĉu ia malfeliĉo okazis al la onklo.

S-ino MIRVILLE. — La onklo alvenis tiun ĉi vesperon post longa veturo, sed li jam forveturis tre subite mi ne scias kien.

FRANZ. — Tio estas mirinda.

S-ino MIRVILLE. — Tie staras Champagne. Li povas sendube klarigi la aferon.

CHAMPAGNE. — Mi, sinJORino!

S-ino MIRVILLE. — Jes, vi. La onklo parolis kun vi antaŭ sia foriro.

CHAMPAGNE. — Estas vere. Li parolis kun mi sola.

S-ino DORSIGNY. — Nu, diru al mi, mi petas, kial li foriris tiel subite.

CHAMPAGNE. — Pro kia kaŭzo? Nu, li devis foriri, ĉar li ricevis ordonon de la registaro tion fari.

S-ino DORSIGNY. — Kion vi diras?

CHAMPAGNE. — Li ĵus ricevis gravan komision, kiu postulis la plej grandan rapidecon.... Tamen vi devas fieriĝi, ke via edzo ricevis tiun komision.

S-ino MIRVILLE. — Kompreneble. Tia elekto honoras la tutan familion.

CHAMPAGNE. — Vi facile komprenos, ke li ne povis atendi por diri adiaŭ. « Champagne », li diris al mi, « mi veturas al.... al Sankt-Peterburgo pri gravaj « ŝtataferoj. Kion la ŝtato ordonas, mi devas obei. Mi « skribos al mia edzino de la unua poŝtdomo. Rilate al « la edziĝo inter mia filino kaj mia nevo, mi lasas « ĉion en la manoj de mia edzino. »

FRANZ. — Kion mi aŭdas? Ĉu mia kara onklo konsentas....

CHAMPAGNE. — Jes, sinjoro, li konsentas al la edziĝo. Li aldonis: « Mi donas plenan povon al mia edzino « ĉion fari; kaj kiam mi revenos hejmen, mi esperas « trovi, ke mia filino estas feliĉa edzino. »

S-ino DORSIGNY. — Kaj li forveturis sola tiama-niere.

CHAMPAGNE. — Sola! Ho, ne, ne. Li estis akompanata de sinjoro, kiu havis mienon tre bontonan.

S-ino DORSIGNY. — Mi tute ne povas kompreni la aferon.

S-ino MIRVILLE. — Ĉar ni nun scias lian volon pri la edziĝo, ni penu aranĝi, ke li vin trovos edzigitaj kiam li revenos.

SOFIO. — Mi neniel dubas pri 'lia konsento, kaj ne ŝanceliĝus edziniĝi kun la kuzo tuj.

S-ino DORSIGNY. — Mi tamen dubas pri la tuta afero, kaj intencas atendi ĝis mi ricevos lian leteron.

CHAMPAGNE (*flanken.*) — Efektive ni ne jam progresis multe, forsendinte la onklon al Sankt-Peterburgo.

FRANZ. — Sed, kara onklino!

SCENO VII.

LA SAMAJ PERSONOJ, NOTARIO.

NOTARIO (*enirante inter FRANZ kaj sinjorino DORSIGNY.*) — Mi salutas kore Viajn Moŝtojn.

S-ino MIRVILLE. — Jen estas sinjoro Gaspar, la notario de nia familio.

NOTARIO. — Mi estas via servisto, sinjorino. Via estimata edzo min honoris, farante viziton al mia domo.

S-ino DORSIGNY. — Kion! Mia edzo vin vizitis antaŭ sia foriro.

NOTARIO. — Antaŭ sia foriro! Tio klarigas kial li ne povis atendi mian revenon hejmen, kaj kial li lasis tiun ĉi leteron por mi. Bonvolu, Via Moŝtino, ĝin tralegi. (*Li donas leteron al sinjorino DORSIGNY.*)

S-ino DORSIGNY (*legante laŭte,*) — « Bonvolu, sinjoro, min viziti hodiaŭ vespere, kaj alportu kun vi, mi petas, la edzkontrakton, kiun vi jam pretigis. Mi tre deziras fini la aferon tiun ĉi nokton mem. Dorsigny. »

CHAMPAGNE. — Jen estas skribaĵo klare provanta liajn intencojn. Ĉu vi, estimata sinjorino, povas dubi pli longe pri la konsento de via edzo.

SOFIO. — Ne estas necese, kara patrino, ke la patro skribu al vi, tial ke li jam skribis al tiu ĉi sinjoro.

S-ino DORSIGNY. — Kion vi opinias, sinjoro Gaspar, pri la afero?

NOTARIO. — Laŭ mia opinio, Via Moŝtino, la letero estas sufiĉe klara.

S-ino DORSIGNY. — Donu reciproke la manojn, miaj infanoj, kaj permesu Dio, ke vi estu feliĉaj.

FRANZ. — Ho! Champagne, alportu al ni rapide skribotablon, plumojn kaj inkon, por ke ni povu atesti la kontrakton.

SCENO VIII.

LA SAMAJ PERSONOJ, KOLONELO DORSIGNY, VALCOUR.

S-ino MIRVILLE. — Ĉielo! La onklo ĵus revenis.

SOFIO. — Kion! Mia patro!

S-ino DORSIGNY. — Kiun mi ekvidas? Estas mia edzo.

VALCOUR (*prezentante la maljunan DORSIGNY.*) — Mi ĝojas povi redoni karan nevon al lia familio. (*Ekvidante la junan DORSIGNY.*) Kion! Vi estas jam tie. (*Al la maljuna DORSIGNY.*) Kaj vi, sinjoro, kiu vi estas?

KOLONELO DORSIGNY. — Mi estas lia onklo, sinjoro.

FRANZ. — Mi vin petas, Valcour, klarigu la aferon.

VALCOUR. — Vi devas ĝin klarigi al mi. Mi ricevis ordonon por vin resendi al via garnizono. Per multe da malfacileco mi sukcesis, ke oni ĝin nuligu. Saltinte sur ĉevalon, mi baldaŭ atingis poŝtveturileton kie mi esperis vin trovi, sed anstataŭ vin, mi trovis....

KOLONELO DORSIGNY. — Vian humilan serviston koleregantan al malbenita kondukisto, al kiu mi donis iom da mono por veturi malrapide, sed kiu min kondukis kvazaŭ ventego.

VALCOUR. — Via estimata onklo ne kredis, ke estis necese malkaŝi al mi la veron, sed revenis tuj al Parizo. Mi esperas, Franz, ke vi ne mallaŭdos mian fervoron pri la afero.

FRANZ. — Mi vin dankas kore, mia amiko, pro la

grava favoro kiun vi ĵus montris al mi, kaj mi tre bedaŭras la penon kiun ĝi kaŭzis al vi.

KOLONELO DORSIGNY. — Sinjoro Valcour. Mia nevo ne estas sufiĉe dankema pri via boneco, sed vi povas esti certa pri mia dankeco.

S-ino DORSIGNY. — Vi, do, ne estis sur la vojo al Rusujo.

KOLONELO DORSIGNY. — Kial mi veturus tien?

S-ino DORSIGNY. — Pro la grava komizio kiun la registaro konfidis al vi, kaj pri kiu vi parolis al Champagne.

KOLONELO DORSIGNY. — Ho! Ho! Estas, do, Champagne, kiu donis al mi la gravan komision. Vere mi ŝuldas al li multe da dankeco pro liaj altegaj intencoj por mi. Sinjoro Gaspar, vi trovis sendube ĉe vi mian leteron. Mi tre deziras, ke la edzkontrakto estu atestita tiun ĉi nokton.

NOTARIO. — Ĉio estas preta, Via Moŝto. Efektive ni ĵus estis finontaj la aferon en via foresto.

KOLONELO DORSIGNY. — Ha! Ha! Bonege! Oni edziĝas kelkafoje en la foresto de patro, sed mi neniam aŭdis, ke povus esti edziĝo sen fianĉo.

S-ino DORSIGNY. — Jen estas la novedzo, nia kara nevo.

KOLONELO DORSIGNY. — Mia nevo estas beleta junulo, tamen li ne edziĝos kun mia filino.

S-ino DORSIGNY. — Nu, kun kiu ŝi devas edzinigi?

KOLONELO DORSIGNY. — Kompreneble, kun sinjoro Lormeuil.

S-ino DORSIGNY. — Mi kredis, ke li jam mortis.

KOLONELO DORSIGNY. — Neniel, mia karulino. Sinjoro Lormeuil vivas. Rigardu, tien ĉi li venas.

S-ino DORSIGNY. — Kiu estas la sinjoro, kiu venas, kune kun li?

KOLONELO DORSIGNY. — Tiu estas servisto, kiun Champagne provizis por sekvi Lormeuil.

SCENO IX.

LA SAMAJ PERSONOJ. (*Eniras LORMEUIL akompanita de policano, kiu sidigas ĉe la posta flanko de la scenejo.*)

LORMEUIL (*al la Kolonelo.*) — Vi, do, sendis vian onklon anstataŭ vin al Strasburgo. Mi ne povas tion senkulpiĝi, sinjoro.

KOLONELO DORSIGNY. — Ho! Se vi deziras dueli, Lormeuil, mi petas, ke vi duelu kun mia nevo kaj ne kun mi.

LORMEUIL (*lin rekonante.*) — Kion! Ĉu vi estas? Kia maniere vi aranĝis reveni tiel baldaŭ?

KOLONELO DORSIGNY. — Vi devas danki tiun ĉi sinjoron pro tio. Pro amikeco al mia nevo, sinjoro Valcour min rekondukis tien ĉi kiel eble plej rapide.

FRANZ. — Mi ne vin komprenas, sinjoro Lormeuil. Ĉu ni ne disiĝis kiel bonaj amikoj? Ĉu vi ne forlasis antaŭ ne longe ĉian rajton al la mano de mia kuzino?

KOLONELO DORSIGNY. — Ne, ne. Tio ne estas ebla. Nek mia edzino, nek mia nevino, nek mia filino, nek mia nevo min decidigos ne efektiviĝi tiun ĉi edziĝon.

LORMEUIL. — Mi tre ĝojas, ke vi jam revenis de veturo, kiun vi faris kontraŭ via inklino; tamen ĉiuj viaj edziĝaj planoj kaj paroloj ne povas malhelpi Sofion ami ŝian kuzon.

KOLONELO DORSIGNY. — Mi tute ne komprenas la aferon, sed mi ne alkondukis sinjoron Lormeuil de Toulon al Parizo, por ke li reiru fraŭlo.

FRANZ. — Rilate al tio, mia onklo, eble estas rimedo per kiu la veturo de sinjoro Lormeuil ne estos vana. Mi petas, ke vi demandu mian fratinon pri tia rimedo.

S-ino MIRVILLE. — Mi havas nenion por diri.

LORMEUIL. — Nu, estas necese, ke mi parolu. Sinjoro Dorsigny, via nevino estas libera. Nu, pro la amikeco,

kiun vi montris al mi hodiaŭ, proponante vian flinon kiel edzinon, mi vin petas, uzu vian influon sur vian nevinon por ke ŝi plenemu sian promeson al mi.

KOLONELO DORSIGNY. — Kion mi aŭdas?... Ŝi edziniĝos kun vi. Kaj rilate al tiu ĉi fripono, Champagne, li pagos ĉion al mi.

CHAMPAGNE. — Estimata sinjoro, je la komenco mi estis trompita per la simileco inter vi kaj via nevo. Pardonu al mi, mi petas, la vetureton kiun mi aranĝis por vi. Efektive ĝi fariĝis bonega por mia mastro.

KOLONELO DORSIGNY. — Gesinjoroj, bonvolu subskribi la kontrakton.


~~~~~  
810-8-07. — PRESA ESPERANTISTA SOCIETO, 33, rue Lacépède, Paris  
~~~~~

